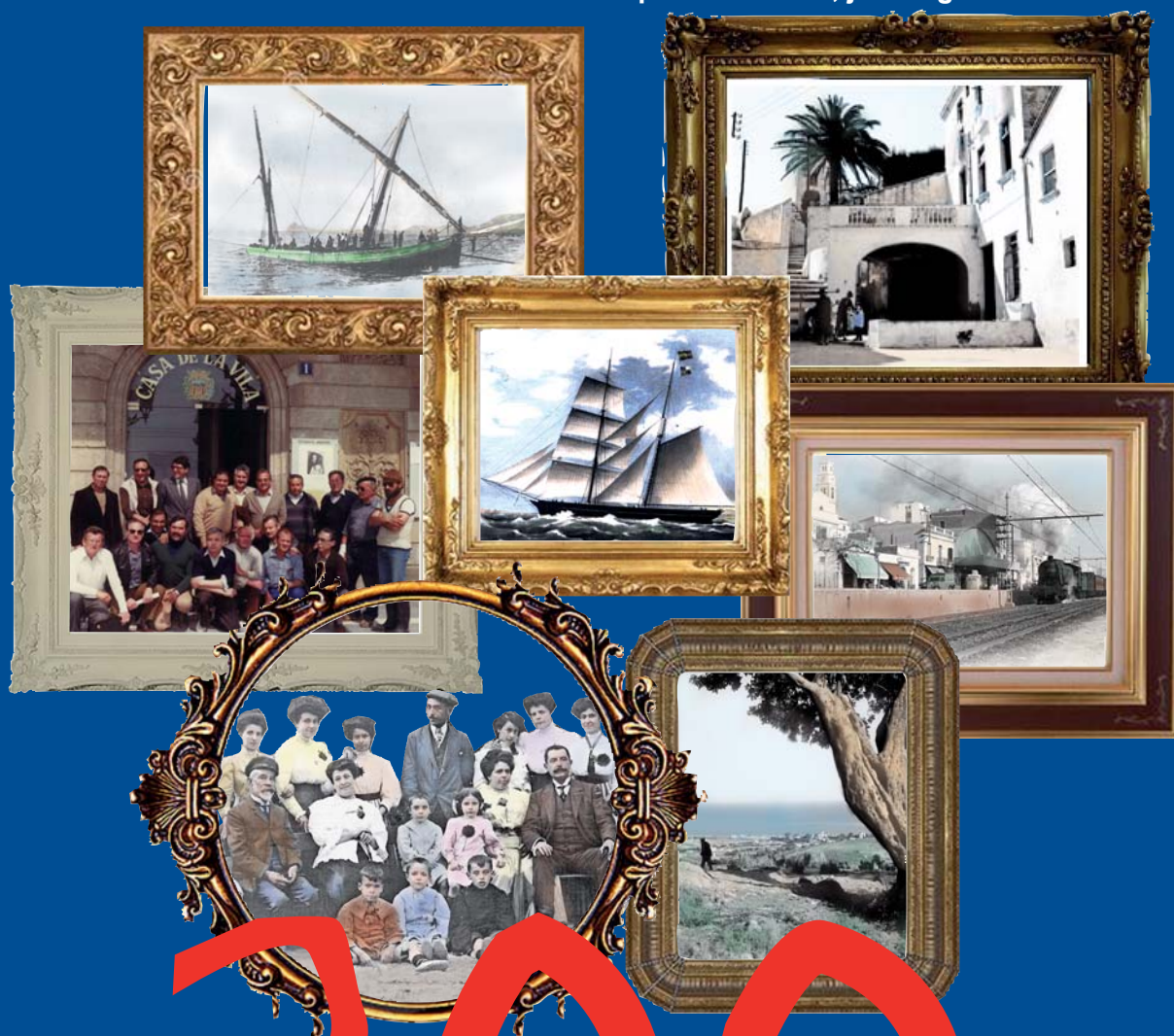

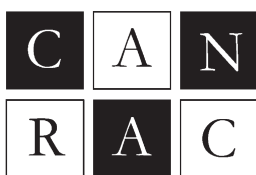
GENT DEL MASNOU

Butlletí Gent del Masnou 3a època núm. 355, juliol-agost del 2017

històries de la vila

1987-2017

www.canrac.com
botiga virtual

Per a les teves vacances, tot el que vulguis envasat al buit.

Del 7 al 27 d'agost Vacances

Mestres Villà, 101 · 93 555 16 64 el Masnou

Tallers Masnou
G.Oliveras Taller Multimarca

Àngel Guimerà, 14, el Masnou (Ocata) Tel. Fax 93 540 31 57 · genis.oliveras@gmail.com

Recollida del vehicle a domicili · Cotxe de substitució gratuït · Manteniment de motocicletes i vehicles clàssics. Servei ITV 100%

FINQUES MESLLOC
LLIGOÑA CAYETANO

T/ 93.555.69.03
www.meslloc.com

Sant Miquel, 23 - 08320 el Masnou -

Construccions
Jiménez

Obres i reformes en general

607 947 004

Bones vacances

Correu electrònic:

jimenezconstruccions@telefonica.net

ASSESSORIA IGLESIAS

FISCAL • LABORAL

• COMPTABLE • ASSEGURANCES

• GESTIÓ IMMOBILIÀRIA

• GESTIONS DE TRÀNSIT

Sant Miquel, 21, A, baixos • 08320 El Masnou

Tels. 93 540 40 53 • 39 95 • fax. 93 540 40 53

R E S T A U R A N T

PETIT

CANIGÓ

Menús
frescos
d'estiu

MENÚS DIARIS · SERVEI A LA CARTA
MENJARS PER EMPORTAR
DILLUNS TANCAT

Santiago Rusiñol, 43 · Tel. 93 555 23 96 · El Masnou

Equip de Redacció:

Joan Camps - Joan Casals - Joan Muray - Esteve Pujol

Portada: 300 Històries de la Vila

Disseny i muntatge: Taller de publicitat.

Publicitat: 93 555 16 59

Imprimeix: Jobagraf.

Tiratge: 3.500 exemplars.

Paper ecològic de 90 g.

Edita: Gent del Masnou
Dipòsit legal B. 29.758-87

GENT DEL MASNOU

Dr. Agell, 9
08320 El Masnou
T. 93 126 82 20

gentmas@gmail.com

www.gentdelmasnou.cat

L'entitat **Gent del Masnou** no es fa responsable, necessàriament, del contingut dels articles signats pels seus col·laboradors.
El repartiment d'aquest butlletí als socis es fa amb el suport de l'**Ajuntament de la Vila**.

VACANCES D'ESTIU

El local de *Gent del Masnou* romandrà tancat per vacances del 4 d'agost a l'1 de setembre.

Desitgem a tothom, socis, amics i col·laboradors, un Bon Estiu!

Editorial

EL COMPTE ENRERE

Inexorables, els dies passen volant i els fulls del calendari cauen l'un darrere l'altre sense pausa ni interrupció, i apropen acceleradament la data del dia 1 d'octubre, data assenyalada per a la celebració de l'anunciat Referèndum per a la independència.

Tot i el garbuix de dubtes i contradiccions internes, la ferma convicció de celebrar-lo per part del Govern de la Generalitat i dels partits que hi donen suport, explícit o implícit, fa suposar que tot està sota control i que, malgrat la pluja d'amenaces i impediments externs *in crescendo*, tindrem Referèndum i que, lluny de representar una mena d'assaig com ho va ser la consulta del 9-N de l'any 2014, aquesta vegada va de debò i ho serà amb efectes vinculants, si res no s'espatlla.

Tant de bo que la ciutadania pugui acudir a les urnes per manifestar la seva voluntat al respecte, és a dir, que tant els qui són partidaris de la independència com els qui no ho són, puguin exercir pacíficament aquest dret inalienable del vot lliure i intransferible, com a expressió sublim de la democràcia.

Amb l'aparició al carrer d'aquest exemplar del Butlletí de juliol-agost, restaran poc menys de 100 dies per a la data fixada i ens haurem endinsat de ple al període estival, amb totes les connotacions que comporten les vacances, especialment amb el ralenti o paralització temporal de les activitats escolars i laborals (els qui en gaudeixen, esclar). Com és habitual, les vacances són esperades amb delit per descomprimir una mica les pressions habituals de la feina o l'estudi, per esbargir-se una mica fent algun viatge o canviant d'activitat, per practicar algun esport i oxigenar-se o per deixar anar la sana mandra sota l'ombra d'algun pi, o ves a saber què, cadascú al seu aire, com ha de ser.

Enguany, però, durant aquest merescut parèntesi d'estiu, que ben segur espremerem i aprofitarem minut a minut, seria bo esmerçar algun temps a cavil·lar i discernir, si és que encara no ho tenim clar, quin és el futur que desitgem per al nostre estimat país.

D'oportunitats històriques com la que se'n ofereix el diumenge dia 1 d'octubre no se'n presenten gaires i tots hi tenim alguna cosa a dir, sigui quin sigui el nostre posicionament. Estiguem amatents als esdeveniments.

Bones vacances a tothom i, ull viu, el compte enrere segueix el seu curs.

El President

Sumari

EDITORIAL.....	3
BÚSTIA OBERTA.....	9
ELS CENT DIES MÉS LLARGS Joan Camps	10
EL FUTUR Joan Maresma Duran	11
VOTAR Territorial de l'ANC de Mataró.....	12
ESCRITORS MALAÏTS Josep Condeminas	13
CRÒNIQUES	14
GAIREBÉ TOT AIXÒ ÉS VERITAT Carles Maristany.....	17
HISTÒRIES DE LA VILA Joan Muray	18
SOM Oriol Lugo	22
LA PUNTA DE LA LLENGUA (88) Esteve Pujol	22
TEATRE CAPITAL Rosa M. Isart	23
ARRAN DE SÒL Pledebuit	23
GENT DEL MASNOU INFORMA	24
VIVÈNCIES Pep Parés	25
HISTÒRIA IMPRESCINDIBLE Jaume Clotet i Lluís Valls	26
LA CUINA DE L'ANTÒNIA El Cullerot	28
PARLEM DE LLIBRES Pere Martí Bertran	29
LLUÍS MILLET I EL VICARI DEL MASNOU Esteve Pujol	29
DITES I PERSONATGES POPULARS Albert Vidal	30

LA PASTISSERIA FRESCA DE L'ESTIU

Pastisseria
miquel

Pere Grau, 59 93 555 06 61 el Masnou

david

Venda
Online

pastisser

93 555 34 75

Navarra, 100 · El Masnou

pastisseria@davidpastisser.com

www.davidpastisser.com

MMACE02

(Millor Mestre Artesà
Xocolater d'Espanya
02)

Medalla de bronze
MMAPE03

(Millor Mestre Artesà
Pastisser d'Espanya
03)

Mestre Pastisser

PASTISSERIA · CONFITERIA

La Moreneta

Itàlia, 31 · Tel. 93 555 35 64 · El Masnou

Pastisseria Degustació Granja

Matalí
Des de 1866

Prat de la Riba, 4 · 93 555 04 60
El Masnou

Amb tota la garantia de les
pastisseries del Masnou

MARISA VILA

Perruqueria Mixta

Jaume I, 2 · 93 555 96 52
el Masnou
NO TANQUEM AL MIGDIA
Hores convingudes

Sonet que tanca el recull *Ressons d'Orfeu*

Camps Elisis

Lloc incert de dolça trobada
després del triomf de la mort,
on els esperits fan estada
per trobar consol i confort.
Lloc on el llamp deixà petjada
a ponent, ben lluny de tot port.
Leteu presideix la contrada
amb l'oblit, company de dissort.
Quan Caront emmena la barca
per passar l'Estix amatent,
tot l'hades exalça la parca.
Quan els goigs s'han fet fonedís
i l'esperança es va desfent...
s'obre l'insòlit paradís.

Jaume Gala

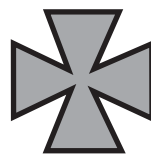
Maig 2017

República Argentina, 15, el Masnou
93 540 40 12

www.rclemente.net

rclemente@rclemente.net

24 hores al seu servei

FARMÀCIA DE GUÀRDIA

La farmàcia de guàrdia serà oberta 24 hores seguides.
De les 9.30 del matí a les 9.30 de l'endemà.

-- Juliol 2017 --

1	dissabte	Ocata
2	diumenge	Ocata
3	dilluns	Viamar
4	dimarts	Dominguez
5	dimecres	Aymar
6	dijous	Ocata
7	divendres	Riera
8	dissabte	Fàbregas
9	diumenge	Fàbregas
10	dilluns	Dominguez
11	dimarts	Aymar
12	dimecres	Ocata
13	dijous	Riera
14	divendres	Fàbregas
15	dissabte	Viamar
16	diumenge	Viamar
17	dilluns	Aymar
18	dimarts	Ocata
19	dimecres	Riera
20	dijous	Fàbregas
21	divendres	Viamar
22	dissabte	Dominguez
23	diumenge	Dominguez
24	dilluns	Ocata
25	dimarts	Riera
26	dimecres	Fàbregas
27	dijous	Viamar
28	divendres	Dominguez

29	dissabte	Aymar
30	diumenge	Aymar
31	dilluns	Riera

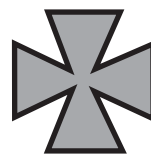
-- Agost 2017 --

1	dimarts	Fàbregas
2	dimecres	Viamar
3	dijous	Dominguez
4	divendres	Aymar
5	dissabte	Ocata
6	diumenge	Ocata
7	dilluns	Fàbregas
8	dimarts	Viamar
9	dimecres	Dominguez
10	dijous	Aymar
11	divendres	Ocata
12	dissabte	Fàbregas
13	diumenge	Fàbregas
14	dilluns	Dominguez
15	dimarts	Dominguez M. de Déu 8 d'Agost
16	dimecres	Viamar
17	dijous	Fàbregas
18	divendres	Ocata

Horaris de les farmàcies del Masnou

	De dilluns a divendres	Dissabte
Aymar (Maricel) Almeria, 14 · 93 555 03 81	9.15 - 21	9.15 - 14
Domínguez (Est. Masnou) Enamorats, 2 · 93 555 59 36	8 - 20.30	9 - 13.30
Fàbregas Navarra, 68 · 93 555 19 79	9 - 13 i 16.30 - 20	9.30 - 13
Ocata JFKennedy, 5 · 93 555 33 08	9 - 20.30	9 - 20.30
Riera (Club nàutic) J.Llimona, 22 · 93 555 08 55	9 - 20.30	9 - 20.30
Viamar Prat de la Riba, 23 · 93 555 04 03	9 - 20.30	9 - 14

24 hores al seu servei FARMÀCIA DE GUÀRDIA

La farmàcia de guàrdia serà oberta 24 hores seguides.
De les 9.30 del matí a les 9.30 de l'endemà.

-- Agost 2017 --

1	dimarts	Fàbregas
2	dimecres	Víamar
3	dijous	Dominguez
4	divendres	Aymar
5	dissabte	Ocata
6	diumenge	Ocata
7	dilluns	Fàbregas
8	dimarts	Víamar
9	dimecres	Dominguez
10	dijous	Aymar
11	divendres	Ocata
12	dissabte	Fàbregas
13	diumenge	Fàbregas
14	dilluns	Dominguez

15	dimarts	Dominguez M. de Déu d'agost
----	----------------	---

16	dimecres	Víamar
17	dijous	Fàbregas
18	divendres	Ocata
19	dissabte	Riera
20	diumenge	Riera
21	dilluns	Dominguez
22	dimarts	Aymar
23	dimecres	Ocata
24	dijous	Riera
25	divendres	Dominguez
26	dissabte	Víamar
27	diumenge	Víamar
28	dilluns	Aymar

29	dimarts	Ocata
30	dimecres	Riera
31	dijous	Aymar

-- Setembre 2017 --

1	divendres	Víamar
2	dissabte	Dominguez
3	diumenge	Dominguez
4	dilluns	Ocata
5	dimarts	Riera
6	dimecres	Fàbregas
7	dijous	Víamar
8	divendres	Dominguez
9	dissabte	Aymar
10	diumenge	Aymar

11	dilluns	Fàbregas 11 de Setembre
----	----------------	---

12	dimarts	Víamar
13	dimecres	Dominguez
14	dijous	Aymar
15	divendres	Ocata
16	dissabte	Riera
17	diumenge	Riera
18	dilluns	Aymar

Horaris de les farmàcies del Masnou

Aymar (Maricel)

Almeria, 14 · 93 555 03 81

Domínguez (Est. Masnou)

Enamorats, 2 · 93 555 59 36

Fàbregas

Navarra, 68 · 93 555 19 79

Ocata

JFKennedy, 5 · 93 555 33 08

Riera (Club nàutic)

J.Llimona, 22 · 93 555 08 55

Víamar

Prat de la Riba, 23 · 93 555 04 03

De dilluns a divendres

9.15 - 21

8 - 20.30

9 - 13 i 16.30 - 20

9 - 20.30

9 - 20.30

9 - 20.30

Dissabte

9.15 - 14

9 - 13.30

9.30 - 13

9 - 20.30

9 - 20.30

9 - 14

HOTEL TORINO 50 anys

Pere Grau, 21 · 08320 EL MASNOU (Barcelona) Tel. +34 93 555 23 13
info@hoteltorinoelmasnou.com www.hoteltorinoelmasnou.com

Finques Puig S L

Compravenda - Administració - Ass. jurídica

Mn. J. Verdaguer, 14 el Masnou
 Tels. 93 555 10 60 / 17 61 · Fax 93 555 28 90
www.finquespuig.net · info@finquespuig.net

Lupe

Agraïment al poble del Masnou

El passat 9 de juny ens deixava Lupe Moreno

La família Tripiana Moreno volem agrair a nombrosa gent del Masnou les moltíssimes mostres de sincer afecte i estima cap a la nostra mare i esposa. Gràcies per acompanyar-nos i donar-nos l'escalfor que tant necessitàvem en un dia tan dolorós de la nostra vida. Us agraïm de tot cor que abandonéssiu per una estona les vostres obligacions i la dedicàssiu a donar l'últim adéu a la Lupe. Estem molt agraïts tant als qui vàreu venir com als qui, per no saber-ho, després, més tard, ens heu donat el vostre condol. També volem agrair a institucions, entitats, comerços, amics

i veïns per les flors que vàreu oferir a la Lupe i que van fer que el seu caminar cap al cel sigui un autèntic camí de flors.

Dins de la buidor que ens ha deixat la seva pèrdua, estem molt contents perquè la Lupe era una dona de plena convicció religiosa i amb les vostres mostres d'estimació ha pogut marxar en pau i plena d'amor; segur que des d'allà on sigui vetllarà per tots nosaltres.

És per tot això que ens sentim profundament agraïts i amb deute amb vosaltres i voldríem poder-vos donar les gràcies personalment, però segur que sempre ens en deixariem algun o altre. Per aquesta raó des d'aquest espai us volem fer una

sincera abraçada per sentir-nos tan i tan estimats pel poble del Masnou i les seves bones persones. Moltes gràcies.

El dia 16 de juliol a les 12 del migdia celebrarem una missa en el seu record a la Parròquia de Sant Pere.

h o b e r t a

Totes les cartes de la Bústia Oberta cal que portin: nom, cognoms, adreça, núm. del DNI i signatura de l'autor i **es publicaran**, només, amb el **nom i cognoms** de l'autor. **En cap cas** no es publicaran cartes amb pseudònim o inicials. L'extensió **no excedirà de 1.500 caràcters, espais inclosos**; en cas contrari, la Redacció podrà abreujar-les o rebutjar-ne la publicació. Gent del Masnou **no es fa responsable** del contingut de les cartes. Seleccionarà les que siguin d'interès general i no mantindrà correspondència amb els seus autors.

UN DIA TRIST PER A LA CULTURA AL MASNOU

El passat dimarts 6 de juny del 2017 va ser un dia trist per a la Cultura al Masnou; la programació de música en viu "Les Nits del Mas Vell", que vam començar l'any passat, aquest any ja no es farà.

L'Ajuntament (regidoria d'Urbanisme) va respondre (va trigar dos mesos) a la nostra sol·licitud obligant el Restaurant Mas Vell a fer un informe d'impacte acústic, que val uns 3000 €.

L'any passat ja vam demostrar amb un mesurament acústic (1000 €) que no molestàvem ningú i que emetièiem menys volum de so que la carretera.

L'Ajuntament, en la seva resposta, també demanava al restaurant que es donés d'alta d'activitat musical, cosa en la qual estàvem d'acord, però no abans de rebre el corresponent permís.

Els 12 grups programats ja no vindran al Masnou ja

que, si s'ha de pagar l'informe que ens demanen, ja no queden diners per als músics, els tècnics, l'equip de so, la publicitat, etc.

La resposta acabava dient que estaven confeccionant una ordenança que posarà en ordre les activitats musicals al nostre poble; tant de bo hi posin sentit comú; però, al Club del Ritme i a un servidor, ja no ens hi trobaran per poder-la aplicar.

Jordi Torrano Oteo
President del Club del
Ritme Afollatí

CONTENIDOR PLE DE RÀBIA

Arran de l'escrit publicat en aquesta revista per la Mª Teresa Estragués Doria, els nebots de la Mª Teresa Estragués i Esteve Arnó volem exposar el següent:

1- Si s'ha trobat alguna foto en algun contenidor no s'hi ha llençat voluntàriament per cap membre de la família.

2- L'estimació i el respecte

es demostren en el dia a dia, en els bons i mals moments i durant el llarg de la vida.

Les persones que han estat al costat dels tiets, ja s'ha demostrat qui són. Per tant, hauria de reflexionar de les seva actitud vers els tiets, ja que, durant els últims quinze anys, no ha mantingut cap tipus de contacte amb ells.

Així doncs, creiem que no està legitimada per donar lliçons de valors familiars.

Montse Colom Estragués i
Jaume Estragués Doria

INSCRIPCIONS DE GIMNÀSTICA DE LA GENT GRAN

És una vergonya la falta d'organització de l'Ajuntament en les inscripcions de la gimnàstica per a gent gran. No tenen cap mena de consideració per l'edat. No tenen el més mínim escrúpol a tenir dempeus durant llargues estones persones de més de 85 i de 90 anys.

Els avis "esportistes" no tenim alternativa. Hem de fer aquesta cua durant hores, drets davant la porta, per aconseguir un bon horari. Tan poques són les places que ens dediquen!

Com a orientació del desastre, us puc dir que personalment vaig presentar-me a fer cua a les 6.45 del matí i vaig obtenir el número 18.

A la nostra edat és fàcil imaginar com n'és d'important fer un exercici controlat que ens ajudi a moure tota la musculatura amb la seguretat que no ens lesionarem. Crec que ara l'Ajuntament té temps fins a l'any que ve per organitzar-se millor. A veure si en pren nota!

Montserrat Valldeperas Roig

AMICS DEL FERROCARRIL DEL MASNOU

El 27 de maig d'enguany els Amics del Ferrocarril del Masnou (AFEM) vam celebrar una Assemblea General Extraordinària.

Després d'analitzar tots els números corresponents a l'exercici econòmic 2016 i els dels primers cinc mesos de 2017, l'assemblea els va aprovar per unanimitat.

A continuació el President, Miquel-Alfons Verdejo, va posar el seu càrrec a disposició de l'assemblea, que amb uns vots en contra va acceptar-ne la dimissió. Els motius al·legats van ser personals i de salut.

Acabada l'assemblea, la Junta va nomenar President en funcions Pere Rossell Puig, membre actiu de l'associació i un dels socis més antics.

Miquel-Alfons Verdejo López

SALA AUTOMOCIÓ

- MECÀNICA I ELECTRICITAT DE L'AUTOMÒBIL
- ELECTRICITAT
- PNEUMÀTICS
- ALINEACIONS
- AIRE CONDICIONAT

26 anys

C/ Xile, 1. Tel 93 540 42 04 / 628 90 85 23 • www.salaautomocio.com • El Masnou

CURSETS DE GAITA

Informació a Gent del Masnou

Dr. Agell, 9 · 93 126 82 20

gentdelmasnou@gmail.com

www.gentdelmasnou.cat

Ortín & Associats
Advocats

EN VENDA

PARTICIPACIÓ DE PLUMA D'AIGUA AL MASNOU (MINA CRESTA)

Condicions a convenir

Contacte:

618 69 61 39, Mercè

Horari: dilluns a divendres de 10 a 13 i de 17 a 19

ELS CENT DIES MÉS LLARGS

Joan Camps i Ortiz

El 9 de juny el President Puigdemont fixava la data 1 d'octubre per al referèndum i anunciava la pregunta clara i concisa: *Voleu que Catalunya sigui un estat independent en forma de república?* i a l'11 de juny l'ANC i Òmnium omplien de gom a gom Montjuïc a la manifestació convocada a l'entorn de les columnes de Puig i Cadafalch on Pep Guardiola llegint el manifest enfervoria la multitud en una explosió d'eufòria col·lectiva donant suport al referèndum. Potser és bo moderar l'optimisme i estar molt atents als esdeveniments ja que d'aquí a l'1 d'octubre encara queden cent dies i són massa els fronts oberts sotmesos a la política partidista, quan hi ha tants cagadubtes que la lideren fent impossible fixar un pronòstic de normalitat democràtica.

Reprenc el fil quan ja s'ha consumat la moció de censura amb la qual Pablo Iglesias ha gosat desafiar Rajoy en el tauler parlamentari, on semblava cantat que el PP, amb el suport del PSOE i C's, se'l menjarien cru només començar. Un banquet tàctic on Podemos ha tingut l'habilitat de cuinar per primer plat un entremès emmetzinat servit per Irene Montero, que, actuant de talonera, ha sorprès tothom per la seva eloqüència i talentosa concreció. Un enginyós esquer que ha fet saltar de la cadira el *don Tancredo*, Rajoy, que, posant-se el *mundo por montera* a sortit del plasma i mossegant amb queixalada de fam endarrerida, s'ha empassat l'ham sencer amb tota la carnassa, una antologia completa de totes les seves vergonyes.

Acostumat a oferir sopars de duro, Rajoy ha volgut treure pit aprofitant el discurs escrit el dia abans que, com a rèplica, no anava ni amb rodes per desmentir el seu currículum polític, que el situa en el pòdium dels triomfadors, campió indiscutible de la corrupció sistemàtica que ha liderat el PP sota la seva gestió, i que com a president del Govern ha superat amb escreix la corrupció que va eternitzar el franquisme. Una estratègia cínica, perversa i fraudulenta, la de fer ulls grossos a l'enriqui-

ment corrupte de les famílies convenients, igual a la que va permetre a Franco deixar-ho tot tan ben lligat que fa que avui encara cavalqui com a cabdill de la croada constitucional.

Tot seguit hem sabut que el TC, tan eficient i ràpid quan convé, ha tardat cinc anys a declarar anticonstitucional l'Amnistia Fiscal que Montoro va oferir a 31.000 famílies espanyoles convenients amb cognoms rellevants del PP i de la família del Rei que tenien diner negre per blanquejar. I la mateixa sentència ha volgut tranquil·litzar tan dignes patriotes, ja que no hauran de tornar ni un cèntim dels milions defraudats. Si la justícia fos igual per a tothom i la presó s'apliqués en proporció al mal social causat, aquesta amnistia arbitrària generalitzada buidaria la meitat de les presons. En aquest cas, Montoro ha justificat la prevaricació del Govern central com una Raó d'Estat. Una acció patriòtica que s'ha arrogat Rajoy per prevaricar quan convé i, quan no, criminalitzar un acte democràtic com és el referèndum, situant-lo fora del dret de manifestació i comparar-lo amb un acte sediciós, un cop d'Estat o, si més no, amb un acte terrorista.

Quan s'editi aquesta opinió estarem a 90 dies de l'1 d'octubre i de ben segur que hauran passat moltes coses que afectaran l'ànim de la ciutadania, però ja és hora de començar a separar el gra de la palla: el referèndum és un bon

camí per legitimar tota la ciutadania, ja que dona idèntic dret democràtic a tothom i emetre el vot en les tres opcions possibles: a favor del NO, a favor del SÍ i, possibilitant el vot en blanc, també permet l'abstenció dels qui tant els val el SÍ com el NO. A què ve, doncs, que el PP i el PSOE estiguin en contra de l'acte d'opinió més noble de la democràcia? Les urnes no són com les armes, i no siguem beneïts de creure que les armes les carrega el pobre diable, quan en realitat són els polítics que en toleren la fabricació i la seva proliferació comercial. Són els estats que hi trafiquen i les faccions autoanomenades d'alliberació nacional les que les compren a preu d'or i és cada estat, segons on tingui la parada, que es permet qualificar de sediciosos, mafiosos, terroristes, fanàtics o impius quan no són clientela. Si els constitucionalistes estan tan segurs que la majoria de catalans estem ansiosos de quedar-nos en aquest estat espanyol idíl·lic que pinta el text constitucional, només els cal que ens deixin votar; aleshores podrem comptar els SÍ, els NO i els vots en blanc. Posar pacíficament les urnes és un acte suprem de democràcia i ells amenacen d'evitar-lo amb l'espasa de Dàmocles, que anomenen cínicament principi de justa proporcionalitat.

Una cosa és ben segura, enmig d'un joc tan brut, ens venen cent dies molt llargs!

El futur

Joan Maresma Duran

L'empresa que fabrica *Foldimate* promet que aquest any oferirà una màquina que farà de tot: rentar, eixugar, planxar i desar la roba i que costarà uns 800 euros. El robot de cuina de *Moley* és una miqueta més car: costarà uns 70.000 euros i sortirà l'any vinent. Pel que llegeixo, serà impressionant: braços que cuinen, forn, liquidadora... Capaç de fer un munt de receptes. Els robots aspiradores són ben més simples i es poden comprar a *Brasil* per uns 350 euros. Diuen que al 2025 aquestes tecnologies seran més barates i conegudes arreu del món.

És una miqueta atordidor si ens parem a pensar-hi. Existeixen moltes coses que són inventades al mateix temps. Aquest fet no parerà mai i té una incidència important a la nostra vida, tot i que –ho reconec– jo ja no entenc moltes coses. Aquí, a *Brasil*, hi ha moltes persones que es dediquen a treballar a la casa dels altres; les antigues minyones. També veig encara ascensoristes i cobradors als autobusos, per exemple. Des que la casa o les màquines s'automatitzen o l'afany de lucre és major, les necessitats de personal disminueixen.

El que la revolució industrial va fer a mitjan segle XIX va ser el següent *grosso modo*: col·locar màquines per realitzar el que era fet per braços. Màquines mecàniques, després de vapor i posteriorment que funcionaven amb electricitat van portar força i van permetre que menys persones produïssin molt més. El resultat va ser la gran migració del camp cap a la ciutat i la completa transformació de la naturalesa del treball. Pel poc que sé i per la miqueta que he llegit, em fa l'efecte que vivim un moment semblant: la revolució industrial va portar un substitut per a la força humana. Aquesta revolució digital substitueix feines que exigeixen raciocinis repetitius.

El robot de cuina no crea un plat nou. Les càmeres filmen un *chef* preparant el seu *risotto* –*chef* i *risotto* són paraules molt més *chic* que no pas *cuiner* o *arròs*– i després reproduïen totes les passes de la mateixa manera. De la mateixa forma, ningú no vol veure un cotxe automàtic en una cursa de *Fórmula 1*. Però, diuen, ja és a prop el dia en el qual ens conduiran cotxes sense conductors amb total seguretat i el mateix passarà amb els avions... Llegeixo que a *Seattle*, a la botiga d'*Amazon* ja no existeixen les caixeres. O que gairebé no n'hi ha... Si hom té l'*app* instal·lada al mòbil, registra en un sensor els productes que ha comprat i hi posa la targeta de crèdit, adéu a les cues. Possiblement, això funciona a països civilitzats. A *Brasil* poca gent pagaria tot el que ha comprat o, directament, ni pagaria... I les caixeres serien reemplaçades per personal de *Prosegur*. Aquesta empresa també és en aquest país tan gran.

El que escric és políticament incorrecte, però penso que, malauradament, no m'equivoco...

A *Brasil* –on hi ha un escàndol per corrupció quasi diàriament i alguns s'han embutxacat xifres de diners astronòmiques– el Parlament debat les reformes del sistema de pensions i de contribucions a la seguretat social. Però ben abans que les noves generacions es jubilin –ningú no es jubilarà i tothom haurà de treballar no sé de què–, moltes de les seves professions ja seran obsoletes. I no

només la caixaera o l'ascensorista... Possiblement també els taxistes o els comptables o algunes altres professions de classe mitjana. No compto els milions de desheretats que no tenen estudis, tenen la pell fosca, viuen al carrer o són analfabets. I us asseguro que no en són pas pocs... Tampoc tinc en compte el possible desastre climàtic que, afirmen alguns, s'apropa. La teoria del punt d'inflexió de *Marten Scheffer* em sembla molt interessant.

He llegit també que l'última vegada en què professions antigues es van extingir i noves van sorgir en un termini curt de temps –més o menys 20 anys– va ser a l'inici del segle XX. L'estructura de la feina es va convertir en un caos del qual van néixer el feixisme i el comunisme. Potser es nota l'olor que pot passar novament...

Votar,

Què passa quan es trenca el pacte constitucional? L'única solució política a un problema polític

Territorial ANC de Mataró juliol del 2017

El pacte constitucional de 1978 va donar fonament a un Estat Espanyol democràtic que reconeixia a Catalunya el dret a l'autogovern i a exercir certes competències de forma exclusiva.

Amb els anys, el finançament insuficient, l'elevat dèficit fiscal i la falta d'inversions necessàries per a l'economia, van perjudicar de forma persistent la societat catalana. A més, l'Estat es va anar apropiant de competències autonòmiques.

No era pas aquest el tracte que havíem acordat. Catalunya va voler elaborar un nou estatut, seguint estrictament tots els passos legals.

Però es desfermà una campanya anticaltalana, que culminà portant l'estatut al Tribunal Constitucional, que el va retallar i el deixà inservible. L'Estat i bona part de la societat espanyola havien trencat unilateralment el pacte constitucional amb Catalunya.

Molts catalans vam entendre que ens exclouïen d'Espanya i que l'Estat Espanyol no seria mai més el nostre Estat.

El trencament del pacte constitucional és políticament molt greu perquè deixa la legalitat democràtica sense fonament i, en conseqüència, la legitimitat de l'Estat queda qüestionada.

Per això bona part de Catalunya demana decidir en referèndum si continuem o no dins d'Espanya. És el que han fet altres països de més

ε - 1/15

tradició democràtica.

Però l'Estat Espanyol es nega a donar una sortida democràtica a la complicada situació que ell mateix ha creat, ignorant els nostres drets i les nostres demandes.

Converteix en il·legal qualsevol iniciativa catalana i porta davant un jutge els polítics que no accepten aquesta situació d'abús, que danya greument les institucions.

Les mentides i manipulacions dels mitjans, les prohibicions, les amenaces, les causes penals, les inhabilitacions... no són la manera de resoldre un problema polític com és la profunda desconfiança catalana envers l'Estat Espanyol. Amb les continuades faltes de respecte de l'Estat cap als ciutadans de Catalunya ens hem convençut que més val liquidar la nostra relació de sotmetiment i canviar-la per una altra entre iguals, basada en la dignitat i el

respecte mutus.

L'Estat Espanyol ha demostrat tenir un projecte molt consistent i amb segles d'experiència adreçat a afavorir sobretot el poder econòmic de certes famílies i grans empreses ben connectades al poder polític i mediàtic, tots ubicats principalment a Madrid. Gran part de la societat catalana aspira a un projecte molt diferent: un teixit econòmic productiu ben connectat a Europa i institucions públiques de qualitat, justes, independents i ben regulades, al servei d'una societat lliure, integradora i socialment avançada.

Tots dos projectes són possibles, però el projecte català és inviable dins d'Espanya.

Per això tots els catalans hem de decidir, votant, entre una societat europea avançada i la mediocritat actual. Llibertat i progrés o submissió.

Tu decideixes.

VOLS FER TEATRE?

T'agradaria descobrir el que ets capaç d'expressar amb el teu cos i la teva veu?

Ets dels qui agrada jugar a ser un altre?

NO HO DUBTIS. VINE A GENT DEL MASNOU I... ACTUA!

Telèfon de contacte: 627 63 00 82 (Oriol Colomer)

ESCRITORS MALEÏTS

Josep Condeminas

Potser la classificació de *maleïts* no resulti prou correcta, ja que per a alguns serien simplement agosarats, fins i tot herois; però per a ells va comportar moltes vegades el rebuig o el menyspreu de la societat o col·lectiu, fins i tot la mort. Arribats a aquest punt, sempre sorgeix la pregunta: on és el límit de la denominada *llibertat d'expressió*?, ja que la seva línia divisòria es tan difusa i exposada a tantes interpretacions que sovint és objecte d'un ús i abús que ratllen l'ofensa i la injúria, amb la qual cosa no es justifica. Crec que el límit l'ha de fixar la pròpia intel·ligència i l'equitat de cada un, i tenir consciència dels límits. La llista dels denominats *escriptors maleïts* és prou llarga, però m'he limitat a relacionar-ne quatre dels qui m'han semblat prou representatius.

SALMAN RUSHDIE (1947 -)

– Nascut a l'Índia i de cultura musulmana, Rushdie és un escriptor reconegut però molt polèmic. Fa anys ja va tenir problemes amb les autoritats índies a causa dels seus escrits. En una ocasió es va mostrar en contra de la llei que prohibia la incitació a l'odi religiós per considerar-la restrictiva i contrària a la llibertat d'expressió (...?) i, possiblement, portat per aquesta convicció va escriure el llibre *Versos satànics*, vertader detonant que va fer esclatar l'odi del món musulmà contra ell, ja que l'escrit es va considerar una autèntica blasfèmia contra l'Islam. El mateix Aiatol·là Khomeini va proclamar una *fàtua* o condemna a mort, amb un premi de tres milions de dòlars per a qui aconseguís eliminar-lo. Afortunadament no ha estat així. Actualment Rushdie viu a Anglaterra envoltat de guardaespalles.

BORIS PASTERNAK (1890-1960)

– Aquest seria un cas tràgicament irònic. Poeta i escriptor excel·lent, als anys 30 se'l va acusar d'escriure de manera sublimar contra la Revolució d'Octubre i el règim soviètic, però no va ser empresonat. Amb una obra personal plena de lirisme i reflexió va

escriure el llibre que el faria famós, *Doctor Jivago*, una història romàntica ambientada durant la revolució russa, i que el govern soviètic no va deixar publicar, i que va fer que augmentés la pressió de la KGB sobre l'escriptor. El manuscrit va ser enviat clandestinament fora de Rússia, i el llibre va ser publicat a Itàlia a l'any 1957 amb un èxit fulminant i mundial. A l'any següent se li va concedir el Premi Nobel de Literatura; i, pressionat pel govern soviètic, sota l'amenaça d'expulsió de Rússia, Pasternak va haver de renunciar al premi. L'escriptor va morir a l'any 1960 i, possiblement pel ressò mundial del llibre, el mateix govern va permetre que el fill de l'escriptor recollís el Nobel en nom del seu pare i, al mateix temps, el va reconèixer com un dels grans poetes i escriptors de Rússia. El *Doctor Jivago* no es va

publicar a Rússia fins a l'any 1988.

ANNA POLITKÓVSKAIA (1958-2006) –

Periodista d'ascendència russa, va escriure diversos llibres sobre la guerra de Txetxènia. La seva tasca pro drets humans (o el que és el mateix, anti-Putin) va ser suficient perquè patís dos intents d'assassinat; el primer per un emmetzinament fallit, i el segon per trets, aquest desgraciadament amb èxit.

WALTER BENJAMIN (1892-1940)

– Filòsof i assagista alemany, podria ser l'escriptor més perseguit de la història. No sols va tenir la desgràcia de ser perseguit per jueu a l'Alemanya nazi sinó que també ho va ser per tractar de conciliar el marxisme i el judaisme, fet amb què va guanyar-se l'animadversió d'aquests últims. Va morir a l'exili suposadament suïcidat.

Font consultada: Internet

Cròniques

La coral Xabec i Lluís Millet

Esteve Pujol i Pons

La Coral Xabec se sent molt implicada en la celebració del 150è aniversari del naixement del Mestre Lluís Millet i Pagès, com a cantaires i com a masnovins, o, si voleu, com a masnovins cantaires.

Així el divendres 5 de maig, Òmnium Cultural-Secció Local Alella, el Ma-snou i Teià ens va convidar a cloure amb el *Cant de la Senyera* (versió de M. Llagostera) la conferència "Lluís Millet, impulsor del moviment coral com a factor de cohesió social", que va pronunciar el divulgador musical Pere Andreu Jarod a Can Malet. Unes paraules de Montserrat Llagostera van presentar el conferenciant al començament de l'acte a quarts de vuit del vespre.

Amb quin entusiasme que va ressonar l'himne orfeonístic per antonomàsia.

El dia 27 de maig del 1917 es complia el centenari de la Festa dels Orfeons a Barcelona; aquell històric aplec d'orfeons va fer-se seguint la crida del fundador i director de l'Orfeó Gracienc i bon amic de Lluís Millet, Joan Balcells, per tal d'homenatjar l'Orfeó Català i el seu fundador. Enguany, el dissabte 27 i el diumenge 28, hi va haver un seguit d'actes per

rememorar aquell fet, que va ser l'origen de la Germanor d'Orfeons, que amb el temps ha esdevingut l'actual Federació Catalana d'Entitats Corals, de la qual forma part la nostra Coral Xabec.

Al migdia del dissabte, al Palau de la Música Catalana, hi va haver un concert commemoratiu de la Festa dels Orfeons de Catalunya, on van prendre part l'Orfeó Gracienc, l'Orfeó de Manresa i l'Orfeó Català. El President de Gent del Masnou, Joan Casals, acompanyat de la seva esposa, hi va participar com a convidat a aquest esdeveniment.

A la tarda del mateix dia i al Saló de Cent de l'Ajuntament de Barcelona, l'Orfeó Barcelonès, l'Orfeó de Sants, l'Orfeó Martinenc i la Coral Sant Jordi van oferir un concert en ocasió d'aquest centenari i com a cloenda del Maig Coral 2017; també Ramon Vilar i Herms hi va pronunciar una glossa entorn de la creació i evolució històrica d'la Germanor d'Orfeons de Catalunya.

L'endemà, diumenge, a les 12 del migdia, en mitja dotzena de llocs emblemàtics del Barri Gòtic de la Ciutat Comtal, més de vint orfeons i cors de cantaires van interpretar entre

quatre i cinc cançons per entitat en cada un dels espais escollits. La nostra Coral Xabec, així com l'Orfeó Atlàntida d'Hostafrancs i la Coral Mestral de Reus, vam cantar al pati del Museu Marès; marc esplèndid per a una ocasió tan escaient. Nosaltres vam fer ressonar les voltes gòtiques amb *Muntanyes del Canigó* (popular/Nadal Puig), *Matinet me'n llevo jo* (Eduard Toldrà), *Cançó de taverna* (Apel·les Mestres/J.Ll. Guzman i Antich) i *El Ball de Sant Ferriol* (popular/J.Ll. Guzman i Antich). Vam cantar les nostres i escoltar delitosament les dels altres. Quin goig de germanor!

A la tarda, cantaires de la nostra coral van participar en l'*Aplec d'entitats cantaires de tot Catalunya* a la Plaça de Catalunya, on havia tingut lloc fa cent anys l'aplec que va motivar tota aquesta festassa musical.

I ens queda encara per al dia 2 de juliol a les 8 del vespre a l'església de Sant Pere el concert de Festa Major on interpretarem cançons d'autors catalans i europeus contemporanis del Mestre Millet. Quina bellíssima herència, la que ens va deixar el músic més il·lustre de la nostra vila! Em deixeu dir-vos un pensament que m'omple el cor aquests dies? Que n'és de bonic pensar que, quan molta i molta gent s'aplega per matar i matar, molta i molta gent també s'aplega per cantar i cantar! Oi que guanyarem?

Cròniques

El Masnou del Mestre Millet

Joan Muray
Vocal de Cultura

Enguany, dins els actes programats per l'Ajuntament i entitats per celebrar l'ANY MILLET, en commemorar-se el CENT CINQUANTÈ aniversari del seu naixement, la nostra entitat, a més de la seva participació musical per mitjà de la nostra Coral Xabec de Gent del Masnou, ho fa amb una magna exposició, cedida per l'Ajuntament del Masnou del seu fons provinent del llegat Millet.

Aquesta exposició, titulada *El Masnou del Mestre Millet*, abasta un ampli ventall d'escrits, imatges i peces originals provinents de la que fou casa pairal del mestre.

Entre les peces originals cal destacar: una batuta amb el seu estoig, fets de tronc i arrel d'alzina; el piano del mestre; quadres del mestre Millet i la seva esposa, M. Dolors Millet i Villà; un bust del Mestre; títols honorífics oferts al Mestre; i també peces relacionades amb la marina, ja que el Mestre era de

nissaga de capitans. Com a tal, hi havia: el mig buc del vaixell «Araucana», quadern de bitàcola, carta nàutica, etc.

Aquesta mostra fou inaugurada per l'Alcalde de la Vila, Jaume Oliveras i Maristany, el divendres 31 de març; a continuació de la inauguració de l'altra exposició, la que es feu a la Casa de Cultura, titulada «Lluís Millet i els seus anhels», provinent del Centre de Documentació de l'Orfeó Català.

Ambdues exposicions, així com la resta d'actes d'aquest Any Millet, comptaren amb la presència del net del Mestre, Lluís Millet i Loras, i la seva esposa, M. Lluïsa Cortada.

La nostra exposició va restar oberta fins al 8 de juny, i entre les persones que la visitaren vàrem comptar amb una visitant d'excepció el dissabte 22 d'abril, la Presidenta del Parlament de Catalunya, Molt Honorable Senyora Carme Forcadell i Lluís, que havia

estat convidada al concert que aquell dia celebrà l'Orfeó Català a la parròquia de Sant Pere.

Tant aquesta exposició com la resta d'actes que s'han fet fins ara, dins la celebració d'aquest aniversari de Lluís Millet i Pagès, han gaudit d'una bona assistència de públic, tal com es mereixia aquest patrici masnoví.

Cròniques

Presentació del llibre 2/6/17

El Càtar proscrit

de Jaume Clotet

Editorial Columna

Lluís Valls Marí

El passat 2 de juny es va fer a la sala d'actes de Gent del Masnou la presentació, a càrrec de l'autor, Jaume Clotet, del llibre *El Càtar Proscrit*. La presentació va ser organitzada per per Al Masnou Decidim ANC 2017 i amb la col·laboració de Gent del Masnou. Com és habitual, a la sala no hi faltaven cadires i ens vam aplegar una quarantena d'oïdors amatents a les molt ben portades paraules d'en Clotet. És clar que crear un llibre és la punta de l'iceberg d'un gran treball d'investigació, recerca, coneixement i informació, a part de la bona traça per

explicar una història i crear una trama política històrica fictícia, i al mateix

temps vertadera, del que va ser aquest espai a principi del primer mil·lenni de la vella Europa.

Els càtars, quina gent era aquesta que va fer que el poder eclesíastic de Roma els combatés a través d'una croada, l'única a Europa, i que els esborrés pràcticament del mapa, polític, econòmic i social pel fet de considerar-los heretges? On són els hereus dels càtars? Què n'ha quedat? Estan amagats entre nosaltres o comencen a manifestar-se altre cop? No us sembla tot plegat una història molt coneguda? El seu autor no va fer tantes preguntes, però sí que va donar moltes res-

postes i que cadascú les interpreti a la seva manera. El mestratge i coneixement del tema de l'autor va fer que fos una presentació molt amena, dis-tesa i en molts moments divertida. Recomano llegir el llibre, si es vol tenir

un punt de partida per entendre què vol dir Càtar.

Com sempre, ens han amagat la his-tòria que no volen que coneguem, no fos cas que de les cendres de menti-da i falsedat renaixés un ocellot que

els faria la guitza i potser amb el ven-tar de les ales els trauria tot el maqui-llatge de tants anys empastifat.

No ens deixem enganyar; això ens va venir a dir, al meu entendre, en Jaume Clotet. Gràcies.

Cròniques

El Grup Rauxa va fent camí

Esteve Pujol i Pons

Primera: el Grup Rauxa de Gent del Masnou ha acabat la vuitena tem-porada (sí, sí, vuit temporades, o sigui vuit anys!) de vetllades artístiques cada darrer diumenge de mes a la tarda. Estem acostumats a realitats efímeres, a uns passa-que-t'he-vist, i per això ens sorprèn una continuïtat tan meritòria d'un espectacle senzill, familiar, prou entrançable.

Monòlegs còmics, acudits, música, cant, fragments teatrals, dansa, contes, narracions, poesia, màgia... en un ambient humil, molt de casa. Francesc Fàbregas, ànima de tot plegat, organitza, munta, coordina, actua, anima i tot el que calgui perquè continuï aquest xou mensual.

No és pas possible d'esmentar nominalment tots els qui hi aporten el que saben i poden. Una vintena d'actuacions per jornada ens fan arribar els comptes a més de cent cinquanta al curs, Déu n'hi do! A qui no podem oblidar és la incombustible Maria Carme Hidalgo, professora de piano, que mai no ha fallat per interpretar-nos tres o quatre peces de música popular d'aquí i de fora. Gràcies, Maria Carme!

Segona: el Grup Rauxa també ens ofereix obres teatrals de tant en tant, i no pas fàcils, certament. El dissabte 3 de juny al vespre i el diumenge 4 a la tarda, va ser *El Crèdit*, de Jordi Galceran. Sota la caricatura de la demanda d'un crèdit a una entitat bancària, hi trobem un aprofundiment agut de la psicologia humana en situacions de pressió extrema i no tan extrema, entre l'esperpent i el ridícul; tot plegat amanit amb una comicitat

Grup Rauxa: Vetllades Artístiques; vuit temporades

constant. Per a dos actors aficionats que han d'omplir gairebé una hora i tres quarts, aquesta obra suposa un esforç titànic de memorització i d'interpretació... i per a dues úniques sessions, valga'n Déu, val! Josep Ducat (*Director*) i Josep A. Fernández "Jaf" (*Antoni*) se'n van sortir i amb nota. L'explosivitat del primer i el capteniment del segon ja són una constant en aquesta parella d'artistes. És com un combat d'esgrima, on atacs fulminants, defenses agosarades, avançades presumptuoses i reculades estratègiques se succeïxen amb elegància de ballarins. La mà

experta de Francesc Fàbregas s'hi troba sempre al davant i al darrere de tot. I els col·laboradors tampoc no hi falten mai. La sobrietat escenogràfica és exemplar (jo pensava, i perdoneu-me, que encara s'haurien pogut estalviar una de les tres cadires!; és clar que llavors, on hauria posat un moment els peus l'Antoni?, doncs mireu, sobre la taula mateix, què caram!).

El programa de mà acabava dient *Esperem i desitgem que us agradi i que passeu una molt bona estona amb nosaltres*. Doncs sapiguen que va ser ben bé així. I que duri!

Rauxa Teatre: El Crèdit, 3 i 4 de juny

Gairebé tot això és veritat

Carles Maristany

D'aquí, d'allà, d'abans...

Records tan llunyans quasi oblidats. Quan hi havia pocs restaurants al Masnou, foren ben coneguts per la seva nombrosa clientela Ca La Farrera al sector d'Ocata i Can Blay al sector d'Alella de Mar tocant a l'estació de Masnou. De ben menut recordo encara Can Sans quan el meu pare mencionava aquells diumenges que amb el seu feien un esmorzar de forquilla; amb un plat de capipota i un porronet de vi. Ell n'esmentava el cost, però jo ja l'he oblidat. De pesseta amb cèntims segurament...

Can Sans es trobava pujant l'avinguda Verge del Carme, la primera casa a mà dreta. En tancar el negoci van llogar-ho a Josep Lluch (antic propietari de l'autoescola Lluch), fill de la Torre Tavernera, per despatxar la llet de las vaques de la finca de Vallromanes. La casa fou enderrocada i el nivell del sòl elevat fins al de la carretera, ja empedrat amb llambordes. Avui, la primera casa pujant és l'antiga merceria de Can Bailon, de grata memòria.

La Fonda de l'Apeadero es trobava situada entremig de Ca La Farrera i de Can Blay, i enfront del baixador d'Ocata. També hi llogaven habita-

cions.

Prop de la Fonda de l'Apeadero es va fer popular el local "Las Delicias". Sense entrar en detalls per no equivocar-me, era un local molt obert en costums i que tenia bona acollida per a molts. Per fer-ho avinent amb poques paraules, l'amo del local deia que en aquest mon, el principal era un pam: el de la sivella dels pantalons en avall. Pot ser que això doni una pista de les activitats que s'hi feien, que no tot home hi anava solament per fer el cafè, vaja. En fer memòria dels bars cal esmenar la solfa dels records.

El temps emprat ara mirant un partit de futbol es podria afirmar que en aquell temps era el destinat als jocs de cartes. El set i mig, la botifarra, no val a badar, la brisca, el "cinquillo", el tuti, la manilla, el remigio, el burro, el subhastat etc. D'altres en els quals, ser prohibits o

tolerats, era cosa de "l'habitude" que deien a Roses i al Baix Empordà, i quedaven tan frescos. Jugant es bevia bastant d'alcohol; però els nens i les nenes no feien com ara, que a cap edat alguns ja pateixen comes etílics.

A la taverna pescadors i carreters feien "la mañana", la barreja, el cigaló de rom; segons l'hora, els gustos o els diners de què disposaven. De refrescos, pocs; una cervesa per a l'avi i un xarop per al nen, era el que l'avi volia oferir-me ja abans de jo néixer. Malauradament mai no va poder fer-ho a causa de la guerra.

Els renecs eren cosa corrent. Semblava que renegar donava força, autoritat, valentia al qui ho feia i poca gent s'atrevia a cridar l'atenció recriminant-ho. Tota la cort celestial podia tenir-hi cabuda dins la boca del vociferant, tot i que una llei prohibia la blasfèmia y la palabreja soez ja en temps de Franco.

Això feien en especial els carreters si la càrrega era de mal portar, el camí era llarg i costerut, si el matxo no tirava prou, si la mula coixejava, si els cavalls s'esveraven, si les rodes s'enfonsaven en el fang, i de satisfacció si tot anava bé.

En canvi, els pescadors renegaven tan sols si la barca queia de pals a l'avarar i de tant en tant si era bon temps i la mar plana. Resaven a la Verge de la Cisa i a Sant Telm si pintaven bastos, llampegava o baixava mar grossa. Bona gent!

Bon estiu 2017

NOVETATS PRADELL
MARIA
PRADELL

93 540 35 76

LA LLUNA
CREPERIA

PERE GRAU, II - EL MASNOU

615 022 086

LA LLUNA CREPERIA

Establiments del carrer Pere Grau

Pâtisserie
miquel

93 555 06 61

HT 50
HOTEL TORINO anys

93 555 23 13

Històries de la vila

Joan Muray

Plaça de la Llibertat, on es veu el rètol de Gent de Masnou

Aquest número de juliol de 2017 és dedicat a l'Associació Nacionalista GENT DE MASNOU, en el centenari de la seva fundació, que fou una associació política, tal com ja diu la capçalera, i que serveix ahora per commemorar les TRES-CENTES Històries de la Vila...del Masnou, publicades al butlletí de GENT DEL MASNOU, una entitat que, tot i portar quasi el mateix nom, només té finalitat cultural, recreativa i, en un temps, esportiva.

Aquesta associació política va néixer del desig d'un grup de patricis masnovins per oposar-se als qui governaven la Casa de la Vila, a qui ells anomenaven cacics.

En foren els fundadors (1):

- Miquel Matalí i Font
- Antoni Sanjuan i Pou
- Jaume Pagès i Pla
- Josep Duran i (?)
- Pere Andinach i (?)
- Santiago Rosés i Mitjans
- ... Noguer i (?)
- Josep Xuriach i Català

Transcorria l'any 1917, i la Junta de Gent de Masnou estava composta pels membres següents:

- President, Santiago Rosés i Mitjans

- Sotspresident 1r, Antoni Sanjuan i Pou
- Sotspresident 2n, Jaume Fuentes i Ramentol
- Tresorer, Josep Marín i González
- Secretari, Miquel Matalí i Font
- Sotssecretari, Pau Bertran i Collell
- Vocal 1r, Antoni Roca i Coll
- Vocal 2n, Pere Pagès i Pagès
- Vocal 3r, Jaume Ferrer i Pichias
- Vocal 4t, Josep Lloveras i Oliveras
- Vocal 5è, Jaume Maristany i Antich
- Vocal 6è, Josep Civil i Costa

El primer document de què es té constància és la carta adreçada a l'Alcalde Constitucional del Masnou, Il·lustríssim Sr. Pere Sust i Estapè, a la qual es presentaven i comunicaven la seva constitució i haver rebut els seus Estatuts un cop retornats amb el vistiplau del Govern Civil de Barcelona. La carta duia data de 23 de maig de 1917.

Aquesta associació tenia la seva seu social a la plaça de la Llibertat, cap a mitja plaça de cara a Barcelona, tal com podem veure en una postal de l'època. Pel que es veu, no la tingueren des de bon principi, com passa a moltes associacions.

La festa d'inauguració del seu casal es

va fer el 19 de setembre del 1920, més de tres anys després de constituir-se. Fou una festa molt lluida, tal com

Targetes d'invitació i del menú del dia d'inauguració del local de l'entitat

podem veure per la constància gràfica (una ballada de sardanes) que en quedà, així com del banquet que celebraren, del qual també ens ha arribat el programa amb el menú que s'hi menjà. El Masnou d'aquells començament de segle XX tenia 3.396 habitants al cens de 1900; i 4.604 al de l'any 1930.

D'aquesta entitat política, de totes maneres, poc se'n pot saber pels documents generats, ja que amb les dues dictadures repressives sofertes al segle passat i les, diguem-ne, intoleràncies «democràtiques», la documentació específica va desaparèixer; només se'n pot fer una reconstrucció a partir de cartes adreçades a l'Ajuntament, al Casino i a particulars, i això no és el moll de l'os.

Entre aquestes cartes, en tenim dues de molt importants, i més enguany que s'escau el cent-cinquantè aniversari del naixement del Mestre Millet.

En la primera de les cartes s'adrecen al Mestre per presentar-se, alhora que li demanen la seva col·laboració econòmica per a les necessitats principals

Ballada de sardanes en la inauguració del local

referents a la seu de l'entitat. Li diuen que pot donar la quantitat que cregui oportuna, i que passaran a recollir-la pel seu domicili.

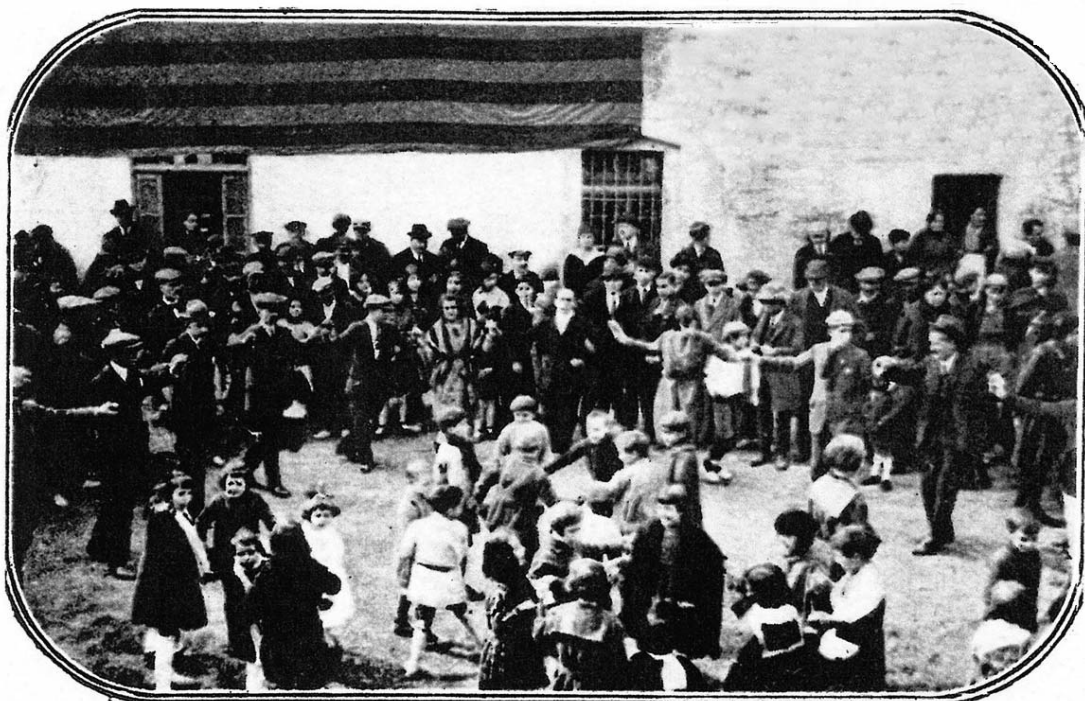
La segona respon a la seva sol·licitud d'admissió com a soci, que porta data de 19 de març de 1918. En ella, a més, el nomenen President Honorari de Gent de Masnou, fet que es produí en la

Junta General Ordinària de 27 de gener d'aquell any. Aquestes cartes demostren, no sols l'interès de Millet per tot el que fa referència al seu poble, sinó també la seva militància catalanista.

Una altra carta de l'associació, datada el 2 de setembre de 1918, dirigida a l'Ajuntament, sol·licita d'aquest el canvi de nom de la plaça de la Llibertat pel de

Festa Nacionalista al Masnou. Hi veiem: Pere Rahola, Martí Esteve, Bertan i Pijoan, el regidor electe Pau Bertran i Collrell, i el poeta Josep Pujadas Truch.

Ballada de sardanes en honor dels regidors electes

Prat de la Riba. Se suposa que no era perquè els disgustés el mot llibertat, ans al contrari, sinó que era per honorar l'il·lustre patrici, creador de la Mancomunitat de Catalunya, que havia mort tot just feia un any, l'1 d'agost de 1917. Amb data de 2 de febrer de 1919, hi ha una acta de la Junta del Casino del Masnou, a la qual es fa esment d'haver rebut notificacions de la constitució de noves juntes en diverses associacions de la vila, entre elles la de Gent de Masnou.

I arribem a la data d'inauguració de la seu social de Gent de Masnou a la plaça de la Llibertat. Tenim la targeta d'invitació a la festa i banquet posterior, així com el dinar que s'hi serví. És el següent:

Dinar: Entreteniments, arròs a la catalana, vedella *parmentière*, dentol a la graella amb maonesa, pollastre rostit, bescuit *glacé*, fruites del temps i dolços.

Vins: Tintilla *fresco*, Llano *Ginete*, Champ Sors, cafè i licors. Tot servit per l'Hotel Solé d'Argenton.

Com podeu veure, un àpat més que suculent, que en aquell temps era força normal. Referent als vins podeu observar que eren o bé forans o amb nom forà. Per sort, el xampany era de casa, i

mai més ben dit, perquè era masnoví. Gent de Masnou es va presentar a les eleccions municipals del 1918 i hi tragueren tres regidors. En aquesta legislatura, a més de sanear els comptes municipals, pogueren portar a terme dos sentits homenatges, l'un al president de la Mancomunitat, Enric Prat de la Riba, i l'altre a l'il·lustre masnoví Lluís Millet i Pagès, de qui enguany celebrem el cent-cinquantè aniversari del naixement. A les de 1920 en van treure només un. L'any 1921 Gent de Masnou celebrà un lluit acte, que va merèixer una crònica, que porta data de 22 d'abril, al setmanari «L'Intransigent», vinculat a la Unió Catalanista, que aleshores presidia el

patriota i masnoví d'adopció, Vicenç A. Ballester i Camps, activista màxim del catalanisme, però el fet del qual més ha perdurat és haver estat el creador de la bandera estelada, tal com la coneixem actualment.

La crònica, molt extensa per l'espai disposat i de la qual, per tant, només posaré uns extractes, deia així:

... Acte patriòtic al Masnou. Malgrat el temps que feia, es veié molt concorregut... en arribar l'estol de Joventuts Nacionalistes, es produí un esclat d'entusiasme patriòtic, ja que, aquestes, al sortir del tren al baixador d'Ocata, desplegaren les banderes pàtries, i es dirigiren al local de Gent de Masnou bo i entonant Els Segadors i La Marsellesa.

...hi prengueren part diferents associacions, com ara: Comitè Català Pro Irlanda, Joventut Catalanista «Els nets dels almogàvers», el setmanari «L'Intransigent», la Joventut Nacionalista Obrera «Pàtria Nova»... Resumí l'acte Riera i Puntí de la Unió Catalanista que féu grans elogis de l'obra realitzada per la Mancomunitat de Catalunya... acabà recomanant a tots els bons catalans que es facin socis de l'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana...

Segell de Gent de Masnou

...en representació de Gent de Masnou, el senyor Ramírez donà les gràcies en nom del Consell Directiu...

De les terceres en què es presentà, en tenim un document molt important, és el de les eleccions municipals de 1922. El butlletí electoral d'aquesta formació, del 2 de febrer de 1922, aclaria prou bé que era una CANDIDATURA ANTICACQUISTA; presentava per al Districte 1r: Jaume Itchart i Ballester i Josep Estrada i Farreras; i per al Districte 2n: Jaume Pagès i Pla i Miquel Matalí i Font. Al final hi duia la consigna següent: «Per la prosperitat del Masnou». Després el butlletí explicava amb pèls i senyals el seu programa, així com els comptes de l'Ajuntament, i a la darrera pàgina duia la seva proclama, que deia:

(2)...¡CIUTADANS!

Voteu la candidatura anticaciquista.

Voteu-la i feu-la triomfar.

Penseu que ja és hora de que Masnou es deslliuri.

Mireu, arreu de Catalunya, l'enfonçada dels cacicats.

Alça't, poble, i no temis, contra la coacció i l'amenaça.

¿A cambi de què hipoteques ta consciència?

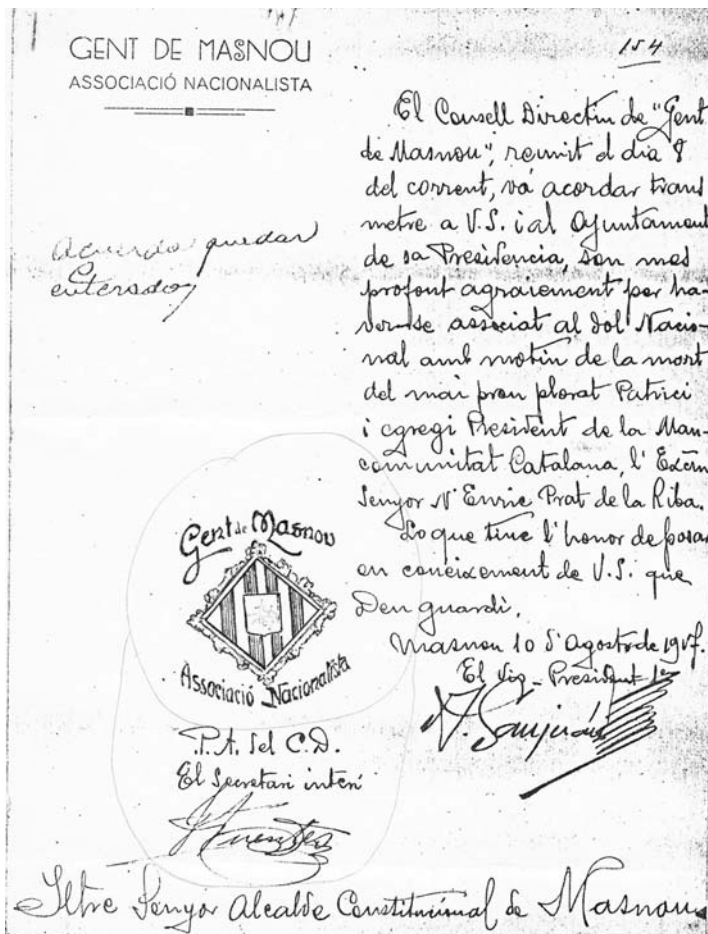
¿Contra quins favors dels teus drets fas renúncia?

¿Qué li deus, poble, al caciquisme?

¿Quina ha estat la seva obra?

¿Quin estament cultural, social o benèfic pot respondrer?

Aquesta entitat política tingué, per desgràcia, una curta durada, ja que a l'any següent d'aquesta darrera contesa electoral, el 13 de setembre de 1923, hi va haver un cop d'estat i s'instaurà la

Carta d'admissió com a soci de Lluís Millet

dictadura militar fins al 1930. Dictadura que, quatre dies d'haver pres el poder, ja va dictar un decret contra tot el que fes tuf de català. Fou l'ordre de clausura de totes les entitats nacionalistes, només les catalanes, és clar!

NOTES

1. Els qui tenen un interrogant no és segur que en fossin membres, ja que no s'ha pogut

comprovar documentalment, només per comunicació oral

2. Proclama escrita en el català d'abans de les Normes de Pompeu Fabra

FONS CONSULTATS

- Casino del Masnou
- Sr. Salvador Maluquer
- Família Millet (can Xiquet)
- Ajuntament del Masnou
- Sres. M. Pilar i Rosa M. Iglesias i Villà

Capçalera del setmanari «L'Intransigent»

Som

Com ho podem fer perquè siguem tots una mica més feliços i gestionar millor els nostres conflictes...

Oriol Lugo Real

Psicòleg & Coach Executiu i Personal

Expert en Teràpies Neurocientífiques

www.oriolugoreal.com / <http://owlinstitutpsicologic.com/>

TEMPS D'ESTIU, TEMPS PER COMPARTIR

Imagina un temps d'estiu, un temps de calor, on la brisa et refresca amb suavitat. Un període de vacances, on pots descansar i relaxar-te. Surts al carrer i, tot i les altes temperatures, es respira pau i tranquil·litat. Olor de llibertat.

Aquest és el moment que has estat esperant tots aquests mesos anteriors de fred i de foscor a les tardes. Tots aquests dies d'anhel per la bonança del clima ja s'ha acomplert. Ja és aquí.

Para't, reflexiona. Aquest temps és el futur que tu tant desitjaves. Però, com som els éssers humans, que mai res no és suficient. Un esdevenir que a vegades no valorem. I ja la nostra ment viatja més enllà, cap a mitjan estiu, o cap al seu final. Tot just acaba de començar l'estiu i els nostres pensaments ja fugen endavant, cap a una nova etapa, cap a una realitat encara inexistente. Vas caminant per les places i escoltes converses on s'expressa "el tant de bo s'acabi la calor", "que passi ràpidament l'estiu"...

Mai no estem contents del tot i volem allò que no tenim en el present. I això, com a conseqüència, fa que ens obli-

dem de valorar tot allò que ens envolta. Disposem del necessari per ser feliços.

Vivim en un fals present, perquè la nostra ment divaga enrere i endavant, però en poques ocasions en el punt just, el punt on només existim, que és el present etern i continu.

Això no només és aplicable a les estacions, sinó a les relacions. Tenim la nostra família, els pares, els germans i germanes, fills, amics... I també ens fem el mateix autoengany de pensar en termes futurs. Tot serà millor més endavant, quan passi el temps. Millor que el temps present. I finalment ens oblidem de viure el que tenim ara. Les relacions que tens ara estan a la teva disposició. El temps que no passis ara amb la gent que t'estimes es perdrà, com les roques erosionades per l'aigua o la sorra engolida pels corrents de la mar.

Per això és tan important que tu, estimat lector i lectora, puguis considerar que només tens aquest present. Aquest moment d'estiu, aquest espai i moment

per gaudir-lo i per compartir-lo amb qui més estimes. El dia d'avui passarà i no tornarà. Només tu pots fer que hagi estat un dia més o molt més que un dia. El moment és ple d'oportunitats per a tot el que tu vulguis. Aprofita'l. No desitgis que sigui demà, ni d'aquí a un mes, o la tardor, perquè al final el temps passarà i no l'hauràs viscut.

Cada vegada que ets conscient del temps que vius, et converteixes en més agraït i agraïda, i això ajuda al fet que el teu cor s'expandeixi. L'emoió de la gratitud i de valorar el que tens fa que cada vegada t'omplis de major benestar. Perquè la ment no pot estar pensant en el present i en el futur a la vegada, a l'igual que tampoc no pot estar amb neguits i gratitud al mateix temps.

Les estacions i el temps passaran, però el que no serà el mateix és la teva perspectiva si et dones el permís per ser conscient de tot el que tens i si ho aprofites. Cada dia, cada moment, cada persona és especial. Valora-ho!

La punta de la llengua (88)

Esteve Pujol i Pons

Quan hi ha paraules que s'assemblen, ens ofereixen ocasions per crear confusió. Això ens passa amb **complet** i **complert**.

Aclarim-ho: **complet** significa, ras i curt, que no hi falta res; **complert** vol dir que ja s'ha realitzat, que s'ha acabat, que s'ha dut a terme...

Així direm que un equip **complet** de futbol són onze jugadors i que, si han fet el que havien de fer, han **complert**.

Complet és de la família de completar, i complert es de la de complir. El femení de complet és completa i el de

complert és complerta.

Una confusió semblant tenim entre **compondre** (compost, composta...) i **composar** (composat, composta...). Cal dir que el Mestre Millet va compondre música i no pas que la va composar, ja que composar –paraula d'ús raríssim– vol dir *Imposar arbitràriament una imposició, una multa...* No creiem pas que el Mestre Millet imposés arbitràriament la seva voluntat a algú per fer-lo anar dret. Els compositors, doncs, componen música, no la composen pas; l'han composta, no l'han pas composta.

Teatre capital

(La cartellera barcelonina)

Rosa M. Isart (rmisart@hotmail.com)

Un juliol grec, un agost entusiasta

Mentre els ous ferrats potser els podríem cuinar al terra del carrer –tanta cremor tenim–, i recordem que el nostre somni era anar a l'estiu al Partenó d'Atenes amb l'amor de la nostra vida, intentem articular tot un seguit de recomanacions per a aquests mesos d'alta temperatura.

El **Grec**, Festival d'Estiu de Barcelona, ara capitanejat per Cesc Casadesús, ens ofereix tot un ventall de propostes:

– fins al 30 de juliol, a la Sala Beckett (c/ Pere IV, 228, Poble Nou), el dramaturg **Pau Miró** presenta *Un tret al cap*; hi actuen Emma Vilarasau, Imma Colomer i Mar Ulldemolins, per parlar-nos sobre la censura, les limitacions, el sofriment.

– del 7 al 23 de juliol, a La Seca, la Companyia **Les Impuxibles** estre-

nen *Aüc*, una proposta que neda dins de les violències sexuals, a través de sensacions intenses des de la dansa, la música i el text teatral.

– els dies 8, 9, 15 i 16 de juliol podem veure el muntatge *Tender Napalm*, del britànic Philip Ridley (en una traducció d'Adriana Nadal; dirigeix Pau Roca), a la Sala Beckett. Una parella ens hi parlarà de temes ben estiuencs: de l'amor i del sexe.

– els dies 10, 11 i 12 de juliol no ens perdrem les **lectures dramatitzades** de l'Obrador d'Estiu de la **Sala Beckett**; a les sis de la tarda, amb entrada gratuïta, amb direcció de Ferran Dordal.

– del 16 al 20 de juliol, l'obra *Ventura* (dramatúrgia: **Cristina Clemente**, direcció: Víctor Muñoz) fa pujar a escena Meritxell Yanes i David Planas. Un teatre de proximitat que s'ofereix a la Casa Milà-La Pedrera (Passeig de Gràcia, 92) per recordar-nos que existeix l'atzar, però que l'única alternativa és avançar i avançar.

– del 19 al 22 de juliol tenim el parèntesi a la nostra vila: el **pledeRiure**.

– del 20 al 23 de juliol, *A la bellesa*, un projecte artístic comunitari de l'Antic Teatre amb les **veïnes del Casc Antic** barceloní es presenta a aquesta petita sala propera a la Via Laietana i al Palau de la Música (c/ Verdaguer i Callís, 12); dirigeix **Marta Galán** i Translab.

Els dissabtes d'agost pujarem al Poble Espanyol, amb motiu del **RiuEstiu**, el Festival d'Humor d'Estiu de Barcelona. Constitueix l'excusa perfecta per gaudir dels estels del cel i dels ulls del nostre amor d'estiu. Tant de bo que duri força, que l'haguem encertada aquesta vegada.

Arran de sòl

Pledebuit

Ja sabeu de la meva dèria per les andròmines electròniques, utilitzades amb mesura, com tot, és clar, ja que en tot, si et passes, pots acabar malament,

Us en posaré alguns exemples de fer coses amb mesura. Especialment de les primeres necessitats dels éssers vius, com menjar i beure. Si menges massa, et trobes replè i pots passar una mala estona fins que no fas la digestió i/o vas a veure el tron blanc i fred. Si beus massa begudes alcohòliques, agafes una turca que no saps on vas i, si és d'altre mena de beguda, tens necessitat imperiosa d'anar a buidar. També hi ha altres coses que s'han de fer amb mesura, ja que poden derivar en vici i, quan hom queda atrapat en una teranyina d'aquestes, costa molt de desfer-se'n.

Doncs amb els nous ginyes electrònics, que són una veritable meravella usats quan convé, passa semblantment quan hom no pot viure sense ells sense tot ni so.

Segur que heu vist un vagó de tren ple de gent i on la majoria estan enganxats a la pantalleta, sigui del mòbil o de la tauleta. És curiós d'observar-los amb la punta dels dits o fent-los lliscar per sobre la pantalla. Estan ben absorts en el seu món. Potser fins i tot passen de llarg d'on han de baixar.

En altres transports públics passa el mateix. Heu comptat quants van conversant o llegint?

Un altre lloc digne de ser observat són els bars on la gent esmorza, també la majoria estan capcots mirant l'andròmina que tenen a les mans. A voltes se'n pot veure algun que suca el croissant on no toca. Quina fila que fan!

També passa en restaurants; però aquí, i especialment si no estan sols, el joc que donen és ben curiós. Sona un mòbil i ja tens a tothom furgant a butxaques i bosses, i apa, a xerrar i, és clar, a menjar-se el dinar fred.

He arribat a veure dues persones dinant i atenent les trucades, però quan cap dels dos no té una comunicació, estan muts, sense dir-se ni ase ni bèstia. Veritablement fan pena.

I no en parlem, que ja ho he fet manta vegada, quan van pel carrer entotsolats guaitant la pantalleta, tu has de ser els seus ulls ja que, si bades, topareu.

Tots aquests tan fidels a la comunicació i als jocs, veritables engreixadors de les multinacionals d'aquests mitjans, quan no en tenen cap a les mans i estan amb algú, potser no saben què dir-se. Si de cas que provin de fer-ho per mitjà de l'andròmina.

I per cloure, només una pinzellada d'un nou giny de la tècnica. S'ha inventat un aparell per mesurar les olors i les pudors, així, diuen, podrem saber el grau que en desprèn el que sigui. Imagineu-vos que es posi de moda, i als addictes els podrem veure pel carrer, ara amb l'aparell sota l'aixel·la, o al darrere, a la part baixa de l'esquena. Ja em direu quina fila faran. I què passarà si el grau de tuf és massa alt?, doncs que deuran córrer a la dutxa, o potser portaran un esprai perfumat per anar-ne tirant. Quin món!

Apa, bup, bup, i que no se us escapi cap llufa.

Exposicions

Del 8 a 28/7 "El Procés creatiu", de Joan Condal (1a part)

Del 4/8 a l'1/9 Tacat per vacances

RECITAL LÍRIC

Diumenge 16 de juliol
a les 7 de la tarda

XVI Marató de Veus Líriques.

Àries i duets d'òpera i sarsuela,
amb acompanyament de piano.

Direcció:

Montserrat Aparici

Classes de ioga

Els dimarts de les 19.30 a les 21

Aprendreu tècniques de meditació,
respiració i relaxació.

Curs impartit per Ivet Compañó, professora de
Kundalini-ioga.

Cal portar una estoreta (o matalasset),
tovallola, coixí petit, pareo i roba còmoda.

Preu trimestral 80€ socis 70€

Inscripcions a Gent del Masnou
Tardes laborables, de 6 a 2/4 de 9
Vocalia Recreativa

Més info: ivet@latercerapell.com · 607 74 74 99

L'enigma VDR

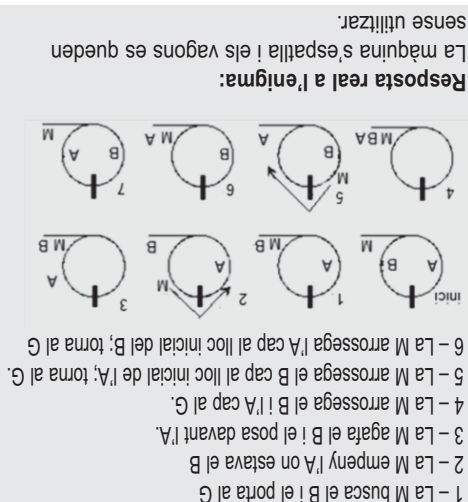
El Sr. Agulles, maquinista de ferrocarril, és l'encarregat d'intercanviar les posicions dels don vagon (A i B).

El problema que té és que els vagon són tan alts que no passen pel túnel (T); en canvi la màquina (M) sí que ho pot fer.

Quines maniobres farà per intercanviar-los, si la màquina ha de quedar en el mateix garatge (G)?

Resposta lògica a l'enigma

T'AGRADARIA CANTAR EN UNA CORAL?

Et proposem de venir a cantar a la *Coral Xabec*; hi seràs ben rebut.

Hi tindràs lloc com a tenor o com a baix o bé com a soprano o com a contralt.

Anima-t'hi i vine a provar la veu qualsevol dimarts abans de començar l'assaig, o sigui, una mica abans de dos quarts de deu del vespre.

Qui canta, els seus mals espanta!

El jove Carles Capdevila

Aquest article pretén ser una anècdota més de la vida rica i variada que va tenir en Carles Capdevila. D'una forma o altra ell va col·laborar a fer créixer un dels meus projectes més estimats. Podria escriure esmentant la nostra amistat. De vegades passa que tothom és molt amic de la gent que ja no hi és. Però no, no ho faré perquè no seria del tot cert. L'escriuré sobre aquell jove de 25 anys, d'Hostalets de Balenyà, que em va venir a veure per oferir-se com a periodista de Pirena, la travessia dels Pirineus amb gossos de trineu, que jo dirigia. Era l'any 1992.

Després d'unes converses sobre comunicació i veient el material de què disposàvem, en Carles va copsar de seguida que Pirena tenia ganxo per la seva bellesa, els impressionants paisatges blancs que travessava i per la sensible relació entre persones, animals i natura. La seva primera col·laboració va ser a la segona edició de Pirena (se'n van celebrar 22). Aleshores tots anàvem descobrint els entrebancs i satisfaccions que comportava aquest nou projecte en un terreny tan dur i inhòspit, a ple hivern. Jo mateix, com a impulsor de l'invent, aprenia coses noves cada dia, sobretot quan la natura ens ensenyava les dents. Es tractava de quinze dies de neu intensa, amb 200 persones

de més de deu països i 300 gossos. En aquella època tot era fet amb escassetat de mitjans i molta voluntat per tirar endavant la travessia.

En Carles escrivia bé, amb un tarannà desimbolt que feia fresques les notícies que emetia.

Sense telèfons mòbils, només els fixos dels pobles i amb quatre màquines de fax instal·lades en algunes estacions d'esquí i ajuntaments del Pirineu, en Carles havia de fer arribar la crònica diària als mitjans de comunicació que ens començaven a seguir.

A la primera Pirena va passar moments complicats, entrevistant participants i organització a 15 graus sota zero, portant cròniques per carreteres gelades, obrint portes i creant confiances amb institucions comarcals i ajuntaments. El seu tarannà era ideal: afable, empàtic, intuïtiu...

A l'acabar Pirena, se'n va anar a viure a Nova York amb la seva dona.

Quan va tornar, dos anys després, es va "reenganxar" a Pirena, com ell deia. Faig servir aquesta paraula perquè em va comentar llavors –i també ho recordàvem quinze anys més tard, quan ja era director de l'ARA– que Pirena va ser la seva autèntica mili. Tots dos ens vam fer un tip de riure.

En situacions extremes –tempestes,

bloqueigs de carreteres, perills reals, tensions humanes– la màscara ens cau sovint i apareix el nostre veritable jo. Per això confirmo, per si calia, la bonhomia i la sensibilitat d'en Carles; la seva professionalitat i també aquell punt d'humor murri, de pagès, que tant enriquia els seus escrits i relacions.

L'última xerrada la vàrem tenir a la seu del diari ARA fa dos o tres anys. Em confessava com n'era de dur gestionar una empresa on s'ajunten creativitat, negoci i imatge social. En això coincidíem també.

Per aquelles coses de l'atzar, una de les seves aportacions més estimada, el dossier setmanal ARA CRIATURES, del diari ARA, està coordinat per una excel·lent periodista, també responsable de comunicació de les tres últimes edicions de Pirena. Que petit que és el món!

Malauradament, la manca de salut d'en Carles el va apartar de la direcció de l'ARA. Ja lliure d'obligacions i pressions, apareixeria –i amb més força que mai, malgrat la malaltia– el Carles més transparent, sincer i corprenedor. És l'autenticitat del relat en primera persona!

Vaig assistir a l'últim adéu, a l'acte d'Hostalets de Balenyà, en mig d'un multitudinari desbordament d'afecte i amor. DEP.

50 moments imprescindibles de la història de Catalunya

De Jaume Clotet

Editorial Columna. Barcelona 2014

Resumit del llibre per *Lluís Valls*

No conèixer el nostre passat ens fa ignorants de la nostra història.

Intentem explicar els fets i, per fer-ho, extractem el llibre de Jaume Clotet "50 moments imprescindibles de la Història de Catalunya". Tothom ha de saber per què fem el que fem i diem el que diem.

Capítols anteriors: **Abril17** (1)Els ibers. (2)Arriben els grecs. **Maig17** (3)La romanització (4)Indíbil i Mandoni. **Juny17**(5)Terra de Gots (6)La invasió musulmana

Continuem.

El pare de la pàtria

El concepte de Marca Hispànica va ser un terme emprat per la dinastia carolíngia per diferenciar els comtats catalans dels territoris peninsulars musulmans. En si mateixa la Marca Hispànica no era cap entitat territorial ni tenia representants oficials. Els comtats no eren hereditaris ni tenien cap objectiu que no fos aturar el progrés de l'Islam cap al nord. De fet no eren altra cosa que unitats administratives i militars governades per delegats escollits pel monarca. En terminologia moderna en diríem un franja de seguretat. Els comtes eren designats segons la seva lleialtat a la corona i podien ser cessats en qualsevol moment. Un d'aquests comtes triats pel rei va ser Guifré, dit el "Pelós", l'estratègia política i hereditària del qual va marcar un abans i un després en la construcció de la nació catalana.

Guifré havia nascut el 840 en algun indret d'Urgell o Cerdanya d'on el seu pare, Sunifred I, era el comte titular. Sunifred tampoc no era un comte qualsevol ja que sempre havia demos-

trat una forta lleialtat al rei, sobretot en dues ocasions: una, aturant i derrotant, l'any 842, una expedició musulmana a Ribes de Freser, i l'altra, defensant i demostrant fidelitat al rei davant la revolta del poderós Bernat de Septimània. Aquesta lleialtat va ser recompensada atorgant-li els comtats de Barcelona i Girona, que s'afegien als dos que ja tenia i que suposava la major part del territori català.

Quan Sunifred va morir l'any 848, Guifré tenia vuit anys i també un territori fragmentat amb comtes nomenats que miraven més de conspirar i fer-se la guerra entre ells que no pas de governar bé i afrontar l'amenaça musulmana. Finalment als 38 anys Guifré va accedir als comtats de Barcelona i Girona, que havia assolit uns anys abans. El bon record que havia deixat el seu pare en la cort carolíngia va fer que se l'acollís i designés amb satisfacció. Una mica d'estabilitat a les fronteres del sud era precisament el que en aquells moments es necessitava.

El nou comte Guifré es va posar a governar els seus dominis amb un

innegable sentit d'estat. Reforçà les defenses, conquerí i repoblà nous territoris, foragità els musulmans dels seus dominis i per primer cop amplià les fronteres més enllà del Llobregat. La seva bona harmonia amb l'Església també va ser notable; va restaurar el bisbat de Vic i fundà els monestirs de Santa Maria de Ripoll i Sant Joan de les Abadesses i va enfortir el vincle clau entre el poder polític i l'Església. Ell mateix va deixar escrit que volia ser enterrat al monestir de Ripoll on encara avui trobem la seva tomba. Va morir el 897 durant un combat amb els musulmans en algun indret del Solsonès. Els seus territoris els van heretar la seva muller Guinedilda i els fills mascles no eclesiàstics. El més important fou Guifré II, que es va fer càrrec dels comtats de Barcelona, Girona i Osona.

A partir de llavors els comtes de Barcelona continuaven jurat lleialtat al rei franc, però el canvi ja s'havia produït: la monarquia carolíngia ja no tenia influència ni atribució sobre la cadena hereditària barcelonina. El naixement de la dinastia comtal va suposar un canvi fonamental per a la construcció nacional catalana. La monarquia carolíngia va acceptar aquest fet sense precedents probablement perquè tenia altres preocupacions i perquè l'acció de govern de Guifré havia estat exemplar. De fet, el paper importantíssim de Guifré en la fundació dinàstica comtal de Barcelona li fou sempre reconegut. En l'escrit encarregat al segle XIV per Joan I d'Aragó *Genealogia regum Navarrae et Aragoneae et comitum Barchinonae* se l'anomena Pater Patriae, és a dir, Pare de la Pàtria.

Amb el pas dels anys la figura de Guifré ha esdevingut colossal i mítica fins al punt que al segle XVI apareix la coneguda llegenda que l'escut de Catalunya va ser fet per Carlemany en agraïment a l'ajut rebut en una batalla contra els normands en xopar els quatre dits en la seva ferida i deixar mar-

En el s. IX la península, fins als Pirineus, estava dividida en tres: els regnes cristians d'Astúries, la franja nord-est de la Marca Hispànica, que arribava de l'Atlàntic al Llobregat, i l'Emirat de Córdoba.

Llegenda de Guifré "el Pilós"

cadetes a l'escut del comte Guifré les quatre barres de sang. Aquesta història és totalment falsa i sense base, però és un bon exemple de la devoció popular que la seva figura ha exercit sempre a Catalunya.

La primera independència

En les guerres de fronteres entre musulmans i cristians les ràtzies del cabdill Almansor són, sens cap dubte, les que van marcar definitivament la història catalana. Almansor, el nom correcte del qual és Abu-Àmir Muhàmmad Abi-Àmir al-Maafirí, va dur a terme tres grans i exitoses incursions en territoris catalans el 982, 984 i 985, per les quals se li va donar el sobrenom d'al-Mansur, que significa el Victoriós. Tot i que Almansor era el camarleng del califa Hixam II, veritablement era el dictador i home fort del califat de Còrdova. Almansor va considerar que era l'hora d'atacar els regnes cristians del nord peninsular, però la seva intenció no era annexionar-se aquells territoris sinó saquejar, robar o capturar tot el que pogués i tingués algun valor.

Fent servir la mateixa ciutat de Còrdova com a base, Almansor va sortir l'any 981 en direcció a Zamora per fer-hi un assaig d'atac. L'any següent es va dirigir cap a Barcelona, passà per Girona sense prendre la ciutat, conquerí el castell del Far a Llinars del Vallès i assaltà i destruí la vila d'Òdena. Aquestes ràtzies no previstes, perquè feia anys que s'havia establert una treva de facto entre els dos bàndols, van agafar desprevingut el comte de Barcelona Borrell II, net de Guifré. Davant l'atac inesperat, i en compliment dels pactes de vassallat-

ge, Borrell II va demanar ajut al rei carolingi Lotari I per prevenir nous atacs i reforçar fronteres, cosa que el rei franc va desestimar.

Dos anys més tard Almansor va tornar a terres catalanes en una campanya de ràtzies pel nord de la península, però aquest cop es va limitar a devastar alguns territoris poc defensats de Barcelona i va tornar cap a la seva ciutat andalusa. Cal recordar que aquests atacs només es feien els mesos de primavera i estiu i, quan arribava el mal temps, tothom a ca seva.

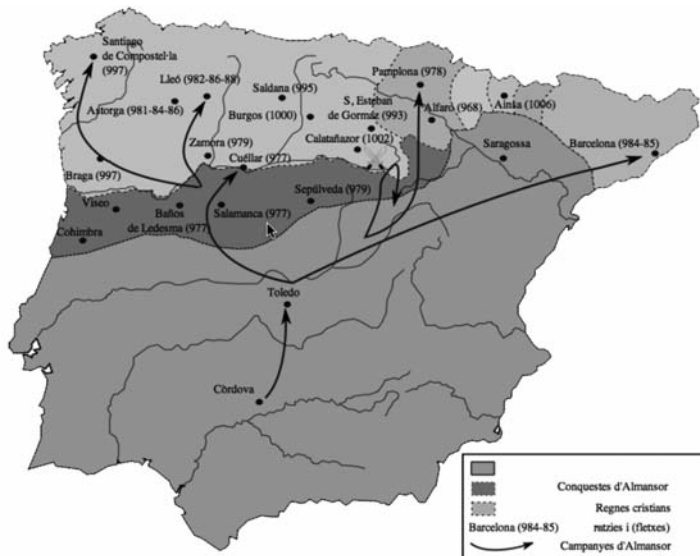
Va ser l'any següent quan el Victoriós va decidir atacar el comtat de Barcelona amb tota la seva força i, després de sortir de Còrdova al capdavant d'un petit exèrcit que va anar engradint a mesura que passava per Múrcia i València, es va dirigir cap a l'assalt i conquesta de la capital. La població barcelonina, espantada, va fugir de la ciutat tement l'atac imminent del cabdill, que ja havia saquejat i cremat el monestir de Sant Cugat i n'havia eliminat tota la comunitat religiosa.

El comte Borrell va aplegar les seves forces i es dirigí cap als afores de Terrassa on s'enfrontà amb Almansor en la desastrosa batalla de Rovirans o Matabous i on diu la llegenda que el comte Borrell va perdre la vida juntament amb cinc-cents cavallers catalans, cosa aquesta totalment exagera-

da. El fet cert és que el comte juntament amb el seu fill i altres supervivents es refugià a Caldes de Montbui i deixà Barcelona a mercè d'Almansor, que no va desaprofitar l'ocasió per entrar a sang i foc, però saquejant abans els monestirs de Sant Pau del Camp i Sant Pere de les Puel·les. El 6 de juliol entraven a la ciutat els soldats musulmans, però no tota la ciutat capitulà ja que hi havia torres i parts de la muralla on es feren forts; això explica que no tota la ciutadania fos aniquilada i a més a més hi havia la possibilitat que Borrell entrés per la rereguarda. Aquest neguit va precipitar la retirada d'Almansor i el dia 23 de juliol entrava a Granada triomfal i carregat amb un gran botí.

La desfeta de Barcelona va enfurismar Borrell II, que va considerar trencat el pacte de vassallatge amb els reis francs; però els anys 986 i 987 encara va intentar de refer les relacions i els ho va proposar aprofitant l'accés d'Hug Capet al tron, primer membre de la dinastia Capet de la corona francesa. La fredor i indiferència amb què va ser rebuda la proposta va motivar que el 988 Borrell II optés per governar el seu comtat de manera independent i sense dependre de ningú i proclamar-se Duc Ibèric per la gràcia de Déu.

La independència era un fet.

CAMPANYES MILITARS D'ALMANSOR.

A part de l'Al-Àndalus, més de la meitat sud de la península, el mapa mostra les diferents campanyes d'Almansor i les dates en les quals van ser dutes a terme.

Vine al nou Petit Cafè:
Hem fet 20 anys i finalment ens hem fet grans!

Sequim com sempre i més: Tenim les nostres especialitats i ara cuina els caps de setmana!

Estigueu atent al nostre facebook
Aviat veuràs tots els esdeveniments que et tenim preparats!
https://www.facebook.com/petitcafeculmasnou/?ref=aymt_homepage_panel

L'1 D'OCTUBRE
VOTA

SÍ

No et deixis enganyar, podem fer una Catalunya millor

assemblea.cat
 El Masnou

La cuina de l'Antònia

El Cullerot

Arròs de llamàntol

Ingredients per a dues persones:

1 llamàntol, 1 calamar, 160 gr d'arròs, 1 ceba petita i un gra d'all, 3 tomàquets madurs per ratllar, 4 vegades més del volum de l'arros de brou de peix, un pessic de safrà, oli d'oliva i sal

Tallem en medallons el llamàntol, i el cap i les pines, per la meitat. Posem oli a la cassola i, un cop ben calent, hi marquem els trossos de llamàntol. Ho apartem. En el mateix oli, sofregim la ceba ben ratllada, a mi m'agrada tallada ben petita. Quan la veiem transparent, hi afegim el tomàquet, ratllat, i l'all picat. Podem posar-hi també el calamar en trossos petits. Quan el sofregit de tot plegat estigui al punt, quasi caramel·litzat, ja veureu que s'haurà enfosquit, hi tirem l'arròs i ho remenem. Hi aboquem el brou, que ja hem escalfat abans, el safrà i el llamàntol. Tingueu en compte d'anar rectificat de sal si ho creieu convenient! Ho deixeu coure uns 20 minuts. Els cinc primers a foc viu i després abaixem el foc, que vagi fent xup-xup. Un cop passat el temps, apaguem el foc i el deixem reposar, res, un parell de minuts i... llestos, cap a taula

Un bon arròs de festa !

el cullerot

El Masnou, Sant Felip, 45 · 93 540 97 41
 Igualada, Rambla Nova, 29 · 93 804 22 25

www.elcullerot.cat

elcullerot@hotmail.com

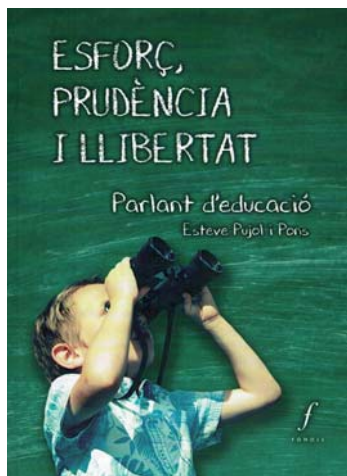
De tot per a la cuina

Parlem de llibres

Pere Martí i Bertran

Un llibre útil per a pares i mestres

L'Esteve Pujol i Pons (Sabadell, 1941) és un home inquiet, compromès amb la llengua i amb el país i, sobretot, un mestre en el sentit més ampli que puguem donar a la paraula, com deixa molt clar en el llibre que avui us volem recomanar, *Esforç, prudència i llibertat. Parlant d'educació*: "M'he dedicat durant quaranta-set anys a l'educació en tots els nivells educatius, de l'infantil a la universitat" (p. 63). Però no són només aquest grapat d'anys al peu del canó, no, perquè la seva tasca l'ha complementada amb nombrosos cursos i conferències, tant adreçats a ensenyants com a pares, i amb una bona colla de llibres sobre educació, amb una especial incidència en el tema dels valors: *Valors per a la convivència* (2002), *Eduquem persones* (2004), *Valors humans, valors cristians* (2008), *Valors per créixer* (2009), *Llibre de les emocions* (2012)... Com a bon pedagog, en la seva obra, i molt especialment en la que comentem, en destaquem una sèrie de trets que la carac-

teritzen i que la fan apta per a públics molt amplis i no només per a especialistes: la claredat, complementada amb nombroses citacions i exemples, com sempre s'ha fet a l'hora de donar consells per a l'educació, des dels clàssics grecs i romans, passant per Ramon Llull i arribant fins a Piaget, Gandhi...; l'amenitat, ben present en els tocs d'humor i d'ironia amb què sol salpebrar els seus escrits; el rigor, que trobem en les citacions de clàssics, esmentades, en l'estructura d'allò més

pensada de l'obra (només cal repassar l'índex, p. 7-9) i sobretot en el profund coneixement de tot allò de què ens parla; la utilitat, ja que el llibre vol ser una eina de reflexió per als educadors (ensenyants i pares fonamentalment) sobre els grans temes que giren al voltant de l'educació; el domini de la llengua, rica i precisa a més no poder, plena de metàfores i de jocs de paraules, que fan que el llibre ens resulti d'allò més amè, tot i tractar-se d'un assaig. No m'entretindré en cada un dels aspectes que n'he volgut destacar, perquè no dispo de l'espai suficient, però sí que vull remarcar les paraules de Ramon M. Nogués (un altre gran pedagog) al pròleg: "Aquest no és un llibre teòric. El negre sobre blanc de les seves planes té al darre una vida dedicada al nobilíssim art d'educar." (p. 13). Una obra divulgativa, però, com hem dit, rigorosa, clara i basada en l'experiència, que pot ser d'allò més útil tant a pares com a ensenyants.

Títol: Esforç, prudència i llibertat.

Parlant d'educació

Autor: Esteve Pujol i Pons

Editorial: Fonoll

Col·lecció: "Quaderns", 17

Lloc i any d'edició: Juneda, 2016

Nombre de pàg.: 124

LLUÍS MILLET I EL VICARI DEL MASNOU

Esteve Pujol i Pons

El Mestre Lluís Millet deia això a la *Revista Musical Catalana* a l'abril de 1915; i així consta a la pàgina 285 del llibre *PEL NOSTRE IDEAL. Recull d'escrits de Lluís Millet*. Barcelona, 1917:

Mn. Jaume Torrents.— No era aquest sacerdot un artista notable, ni un gregorianista depurat, ni quasi un músic en el sentit complet de la paraula; però els modestos coneixements que ell tenia de l'art, li foren suficients per fer un gran bé artístic religiós en les parròquies rurals on exercí càrrecs eclesiàstics. Home de fe admirable, de voluntat sencera, de caràcter ferm, es posà en el cor de fer cantar el poble en l'església que ell servia, i, per més que havia de lluitar

amb un ambient viciat pel mal gust i per la falta de devoció, aconseguí fruits esplèndids, que foren exemple dels pobles veïns on ell també acudia sol·lícit a ensenyar, amb aquell desinterès propi de les ànimes generoses que per l'ideal viuen i se sacrifiquen. A Mn. Jaume es deu que en molts pobles de la catalana costa de llevant es cantí avui, en l'ofici dominical, la missa gregoriana per un cor popular, la qual missa era cantada abans pel senyor rector i dos o tres

escolans de veu cridanera. Voleu obra més formosa que aquesta? N'hi ha ben poques de tanta transcendència artística i religiosa; i tot, fill d'una voluntat ferma i d'una fe sencera. Que aprenguin els savis que s'accontenten a criticar i creuen que representen alguna cosa!

Quan el malaguanyat bisbe Laguarda feu la visita a la parròquia del Masnou, d'on, en aquella època, Mn. Torrents era vicari, quedà tan sorprès dels cants del poble en totes les cerimònies que se celebraren amb motiu de sa visita, que no es cansava d'alabar aquell vicari tan exemplar, dient que enlloc s'havia trobat amb un servei musical tan digne i complet, executat pel mateix poble.

Pobre Mn. Jaume! Ben jove encara, una greu malaltia li minà la salut fins que el portà al sepulcre. Ell, fins als

últims moments, guardà el tremp admirable de l'esperit, i, conscient de la mort que se li acostava, se la mirava resignat i serè com a bona

companya que no era de témer. Déu hagi premiat els grans serveis d'aquest home!

Dites i personatges populars (39)

Albert Vidal

Per què diem... Per si les mosques...

Diem això quan realitzem alguna acció preventiva enfront d'un possible problema, com a precaució davant una probabilitat incerta.

L'origen l'hem de buscar en la història de Girona i el seu patró sant Narcís.

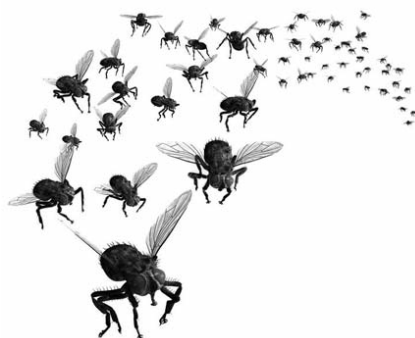
El sant gironí es convertí al cristianisme i va ser nomenat *bisbe apostòlic*, és a dir, sense seu fixa i dedicat a predicar la fe de Crist de manera itinerant. Però va haver de fugir per no ser empresonat davant el decret de Dioclecià de 23 de febrer del 303 en què s'ordenava la persecució i mort dels cristians.

El 24 d'octubre del mateix any va anar a la ciutat germànica d'Augusta (avui Augsburg) on hi residir nou mesos, aconseguí la conversió de la prostituta Afra —més tard Santa Afra, màrtir— i de les altres meretrus del seu bordell. Tornà a Girona el 5 d'agost del 304 on fou detingut, martiritzat i mort el 29 d'octubre del 307.

Les seves restes foren rescatades i amagades per seus feligresos fins a l'arribada de Carlemany a la ciutat el 785, gairebé cinc-cents anys després,

qui ordenà que el cos del sant, incorrupte, fos exposat i venerat a la Col·legiata de l'església de Sant Feliu, que aleshores rebia el nom de Santa Maria *extramurs* i era considerada com a catedral ja que l'originària havia estat convertida en mesquita pels musulmans.

La devoció pel màrtir gironí anà en augment i s'incrementà quan l'exèrcit francès, dirigit per Felip III, anomenat l'Ardit, es va enfrontar amb Pere III el Gran de Catalunya per iniciativa del papa Martí IV, que havia excomunicat el rei Pere a fi de desposseir-lo del seus regnes ran l'episodi de les Vespres Sicilianes, l'alçament de l'illa de Sicília el 1282 contra la tutela del rei francès Carles I d'Anjou, que comptà amb el suport de Pere. Felip III envai Catalunya el 1285 i Girona fou assetjada des del 27 de juny de l'any següent fins que capitulà el 15 d'agost. Així, els francesos entraren a la ciutat el 5 de setembre i es lliuraren al saqueig i destrucció de llocs sagrats i de relíquies, entre elles

el cos de sant Narcís. Però el sant, segons la llegenda, feu sortir del seu sepulcre profanat milers i milers de mosques vironeres verdes, negres i amb taques vermelles, tan verinoses que amb el seu fibló donaren mort instantània a milers d'homes i centenars de cavalls de l'exèrcit francès. Els qui quedaren vius van fugir espordits fins a trobar les hosts del rei Pere, que van derrotar l'exèrcit enemic en la batalla del Coll de Panissars, en la qual va morir el rei francès.

El Miracle de les Mosques de sant Narcís va fer que els Consellers de Girona decidissin el patronatge del sant el 1383.

Per tant, anem amb compte de fer segons què... **per si les mosques.**

Cap a la República

Informació mensual del Procés Constituent
ANC-AI Masnou Decidim · Jol17 · elmasnou@assemblea.cat

Espai publicitari contractat. Gent del Masnou no té cap vincle amb el que s'expressi en aquesta pàgina.

Què és un procés constituent?

És un conjunt d'actuacions que culminen en l'elaboració d'una nova Constitució. Quan un poble decideix constituir-se formalment en Estat, després d'haver iniciat un procés d'independència, acostuma a engegar un procés constituent.

Primera encuesta sobre el referéndum catalán:

Participación del 64% y ventaja para el Sí. Hasta un tercio de los partidarios del no tienen ahora la intención de ir a votar. Un 42,3% votaría Sí a la pregunta del referéndum y un 38,9% se inclina por el NO.

Joan Josep Nuet: 'Si som un sol poble, som invencibles, i serem lliures'

El Parlament ha aprovat la Llei de reparació jurídica de les víctimes del franquisme.

La llei anul·la totes les sentències i resolucions polítiques dictades pel règim franquista a Catalunya. Raül Romeva: "Aquesta llei arriba tard, però és necessària, no pel passat, sinó per construir el futur".

El sobiranisme civil recull el guant.

Un cop el Govern va posar data i pregunta al referèndum, l'independentisme es va conjurar el passat 11 de juny a les Fons de Montjuïc. 30.000 persones -segons la Guàrdia Urbana- van respondre a la convocatòria de l'ANC, Òmnium i l'AMI disposats a fer saber a l'Estat que ho tindrà difícil per impedir que l'1 d'octubre hi hagi urnes.

El 8 de juny es va presentar al Masnou el Pacte Local pel Referèndum, amb la presència del coordinador del Pacte Nacional pel Referèndum, Francesc de Dalmaes, i el coordinador del Pacte Local del Masnou, Pep Parés. Han signat el manifest 34 Entitats i Partits Polítics.

Catalunya ja representa el 19% del PIB de tot l'Estat, el valor més alt del segle.

Consell general de Cambres de Catalunya:

El creixement català es duplica i augmenta en un 49% en els últims 13 anys. Les cambres de comerç assenyalen que cal més inversions en la zona mediterrània.

Els alcaldes i el Govern es conjuren per fer el referèndum: «Fem por i més que en farem». Més de 500 batlles sobiranistes van manifestar, el passat dissabte 1 de juliol al Paraninfo de la Universitat de Barcelona, el compromís amb la consulta.

El parlament aprova la llei d'universalització de l'assistència sanitària.

La norma permetrà que els immigrants sense papers puguin ser atesos com la resta de ciutadans. Amb aquesta llei es restaura la universalitat perduda, en al·lusió al decret que va aprovar el 2012 el govern espanyol que deixava sense cobertura gratuïta les persones immigrades en situació irregular.

Per la Festa major l'ANC i Òmnium del Masnou la van començar jugant.

Molts pares i nens es van divertir jugant al Parc Vallmora el passat 25 de juny entremig de jocs parades i un sí gegant que presidia la festa.

Penja o renova la teva senyera o estelada. I recorda-ho, no la despengis! Convida la teva gent també a fer-ho.

Totes aquestes notícies les podeu contrastar o ampliar posant el titular de la notícia al buscador de google.

XXI FESTIVAL DE TEATRE CÒMIC DEL MASNOU

ple dE Riure

Del 19 al 22 de juliol de 2017

www.plederiure.cat

Ho organitza:

Ajuntament del Masnou

Amb el suport de:

Diputació
Barcelona

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura